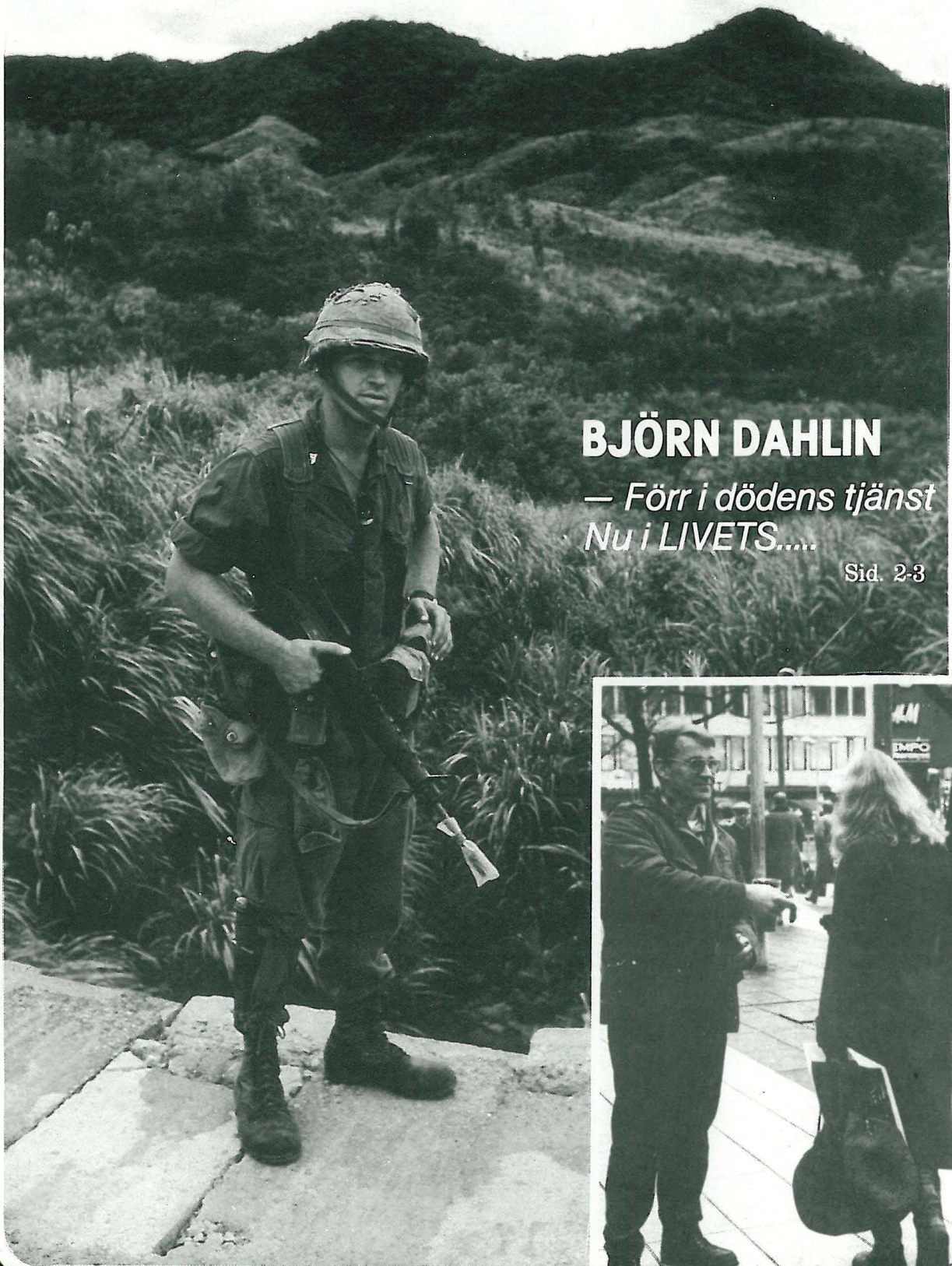

Midnattsropet

Nummer 2 • 1982 • Årgång 23 • Pris 4:50

Maranata-Du, vår Herre, kom!

BJÖRN DAHLIN

— *Förr i dödens tjänst*
Nu i LIVETS.....

Sid. 2-3

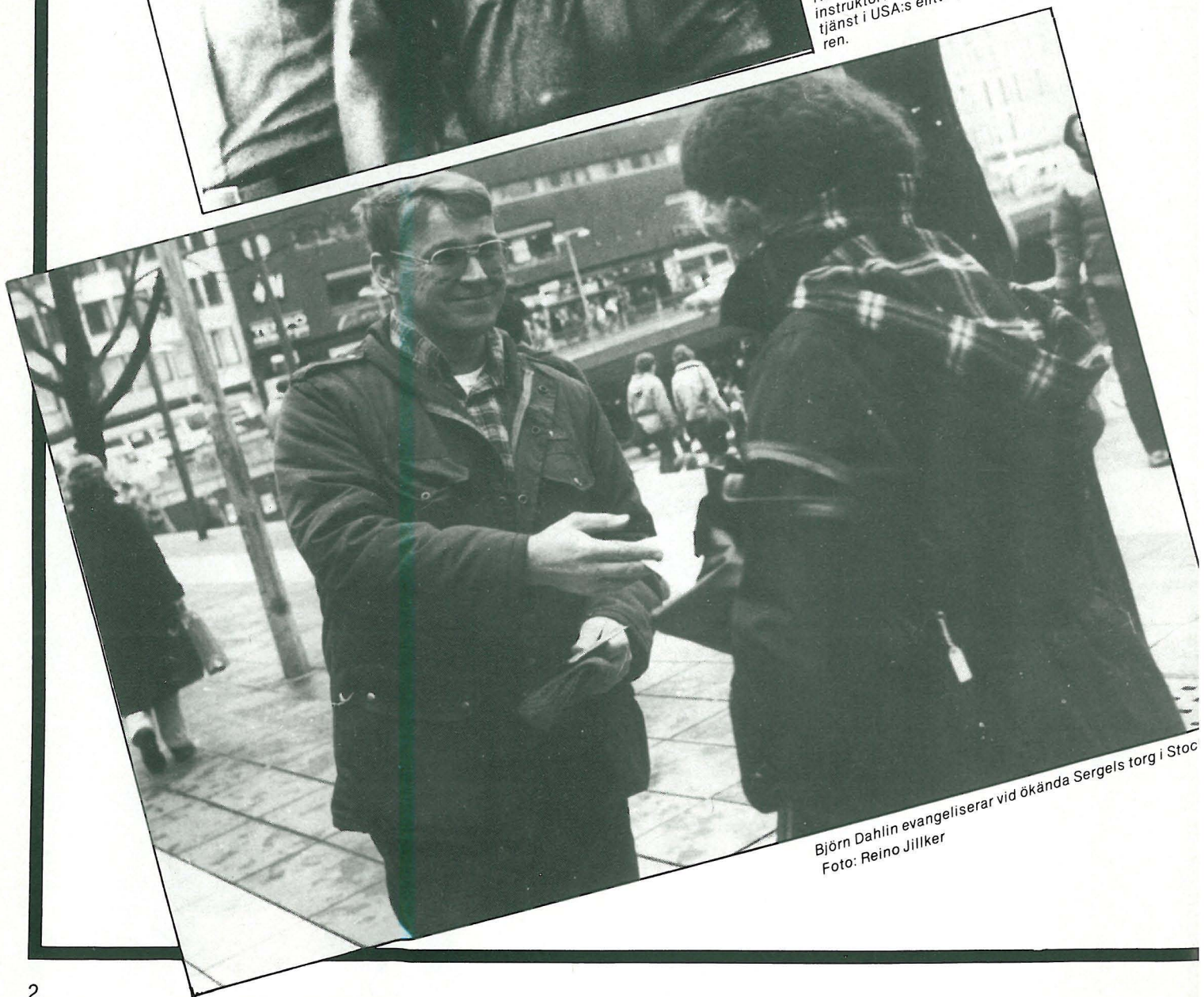

Björn Dahlin

Jag v

Text:
Stina Fridolfsson

Till vänster: Sergeanten och drillinstruktören Björn Dahlin under tjänst i USA:s elittrupper, marinkåren.

Björn Dahlin evangeliserar vid ökända Sergels torg i Stoc
Foto: Reino Jilker

vietnamveteran:

är fylld av hat

— men Jesus förvandlade mig —

Lördagen den 13 februari slog tevetittarna på Lasse Holmqvists populära helg-program "Här har du ditt liv". De fick då möta den 41-årige svensk-amerikanen och vietnamveteranen Björn Dahlin.

När Stina Fridolfsson intervjuade honom för Midnattsropet, så kunde hon inte föreställa sig att den Björn, som hon hade lärt känna på Gamla Bro, var samma hatiska person som många år tidigare tagit värvning i USA:s beryktade marinkår för att få komma till Vietnam och slåss mot den kommunistiska gerillan och för att få utlopp för sin egen aggressivitet.

Björn Dahlin hamnade — efter svensk FN-tjänst — på specialutbildning i South Carolina i USA. Där drillades han till prickskytt och elitsoldat. Han blev sergeant och ledde patruller på nattliga uppdrag i Vietnams djungel. Men han överlevde krigshelvetet, återvände till USA och blev instruktör i Paris Island.

Så fick han erbjudande att resa till Guatemala för att utbilda regeringssoldater i gerillabekämpning. Han accepterade det högt betalda "arbetet" men ville först ta lite semester... Under en jakt blev han vådaskjuten och höll på att förblöda. Då gjorde han något han aldrig tidigare hade gjort: Han ropade till Gud om hjälp. Han blev mirakulöst bönhörd. Så blev han frälst och började istället att strida för Guds rike.

En dag i slutet av maj kom Björn tillbaka till Sverige. Han hade då varit borta i mer än 16 år, och den Björn som kom tillbaka var en helt annan Björn än den hårde, bitre ynglingen, som lämnade hemlandet med förhoppning att få komma ut i ett stridsförband någonstans i världen där han kunde vara med om litet hårdare tag. Genom militärtjänstgöringen hade han fått smak på den metoden att få utlopp för sina aggressioner, och nu hade han bestämt sig för att åka till USA och få utbildning som marinsoldat och komma ut någonstans i rejält krig.

Björn kom efter många envisa framstötningar till South Carolina, där han fick intensivutbildning i konsten att döda, och så skickades han till Vietnam. Gerillakrigsföring, närstridsteknik och hantering av olika slags vapen. Allt det han lärt sig kom väl till pass i Vietnam, och tiden där talar Björn inte gärna om nu.

När Björn kom tillbaka till USA efter sin tjänst i Vietnam,

tjänstgjorde han ett tag som drillinstruktör i Paris Island. Sedan fick han erbjudande att åka till Guatemala som utbildare för bekämpning av gerillan, med sagolikt hög lön. Han skulle bara åka till Idaho och hälsa på en kamrat och få lite semester först.

Allt det här berättade Björn för MR som åkte hem till honom för att få presentera berättelsen om hans livsförvandling och tjänst för Gud. Det är nästan svårt att tänka sig att den Björn som kom till Gamla Bro och har deltagit i församlingsarbetet så ivrigt och hängivet,

är samme Björn som den han beskriver och visar foton av från stridsförbanden.

Ingen tanke på Gud

Björn upplevde sig själv som mycket hård. Han hade aldrig en tanke på Gud. Kristendom var för svaga, blöta människor, ansåg han. Och höll vederbörlig distans till sådana. Själva var han ju faktiskt väldigt tuff och hård, skicklig krigare, prickskytt, officer och chef för själv-mordspatruller som var vältränade i konsten att döda. Björn hade inget behov av de kristnas Jesus.

Men plötsligt förändrades hela situationen för honom. Det var under tiden han var i Idaho. Han kom att bo hos ett äldre troende par som vittnade för honom om Gud och inbjöd honom till möten i sin kyrka. Han gick några gånger för att vara artig, men tyckte det var tråkigt. Och när den gamle mannen gav honom en bibel i present, sa Björn skämtsamt åt honom att han skulle läsa den om han hamnade på sjukhus någon gång.

Ett par veckor senare var Björn på älgjakt. Det bar sig inte bättre än att han blev vådaskjuten i benet. Blodet sprutade ur ett hål i smalbenet och Björn blev rädd. Han var ensam, och hade ingen förhoppning att någon skulle höra rop på hjälp. Plötsligt överraskade han sig själv med något han väl aldrig gjort förr så länge han mindes: "Gode Gud, om det finns en Gud så hjälp mig!"

Bönhörd!

Han bad! Det var förvånansvärt nog. Men ännu mer förvånad

forts. sid 20

Björn tillsammans med hustru Sherrie och barnen Shirley 3 och Kristina 6 år.

Arne Imsen:

Lagen om sådd och skörd

Våra barns framtid. Del 3

I Daniels bok har vi ett utomordentligt exempel på hur man genom metodisk inläring och bearbetning från tidigaste barnår hos människor bygger upp ett gudfruktigt livsmönster med bestämda attityder och en bestämd resning.

Daniel hamnade tillsammans med sitt folk i fångenskap långt borta i Babel. Som ung sattes han att tjäna i konungens palats. Men Daniel lät sig angeläget vara att inte orna sig med konungens mat. Han hade egen diet.

För Guds folk är det alltid nödvändigt att avskilja sig. När man läser om detta är det så att man nästan hör hur dagens föräldrar tänker. Det skulle inte gå, för om barnen inte får vara med om det eller det, eller göra så eller så, blir de understimulerade, isolerade osv, tänker de.

Inställningen vittnar inte om något annat än otro. De barn som följer Jesus kommer att växa upp med kvalitéer och en resning som vida överträffar allt annat i tiden.

Låt oss se detta förhållande ytterligare belyst i Daniels bok v. 11, 12, 14, 15 och 17:

"Då sade Daniel till hovmästaren som av överste hovmannen hade blivit satt till att hava uppsikt över Daniel, Hananja, Misael och Asarja:

'Gör ett försök med dina tjänare i tio dagar, och låt giva oss grönsaker att äta och vatten att dricka.'"

"Och han lyssnade till denna deras begäran och gjorde ett försök med dem i tio dagar.

Och efter de tio dagarnas förlopp befunnos de vara fagra och skåda och stadda vid bättre hull än alla de ynglingar som hade ätit av konungens mat."

"Åt dessa fyra ynglingar gav nu Gud kunskap och insikt i allt slags skrift och visdom; och Daniel fick förstånd på alla slags syner och drömmar."

Ynglingarna fick inte sin kunskap förrän de hade ödmjukat sig. De fick den först när de hade avstått från den hedniska omgivningens diet.

Föräldrar måste förstå att de inte kan räkna med att först tillfredsställa sina behov vid världens "bord", om de önskar ta emot Guds uppenbarelse för tjänst i Guds rike. Ordningen är först nej till världen och sedan, som en naturlig följd, den himmelska uppenbarelsen.

Vi läser vidare i Dan. 1:19:

"När då konungen talade med dem, fanns bland dem alla ingen som kunde förliknas med Daniel, Hananja, Misael och Asarja; och deingo så göra tjänst hos konungen."

När ynglingarna hade avskilt sig för Gud, kunde ingen längre förliknas med dem. De hade distanserat alla andra därför att de hade gått i den tidens "Pilgrimsskola". De hade fått något som andra inte fick och därför saknade, nämligen gemenskap med Gud.

Den som följer Gud har alltid ett andligt övertag. Så småningom måste även motståndarna erkänna att det inte finns något

jämförbart med det som har sin upprinnelse i tron på Gud.

När det gällde Daniel och de andra två ynglingarna hade deras märkliga insatser sin upprinnelse i föräldrarna, som fostrat dem till att följa de heliga Skrifterna. När ynglingarna sattes på prov, med avseende på deras tjänst och moral, kunde ingen komma åt dem. Det enda som återstod för fienden var att angripa deras gudstjänstliv.

Då kom förbuden. Man förbjöd dem att bedja som förut. Alla spåmän, vetenskapsmän, politiker och finansiärer skulle plötsligt utan undantag kasta sig ner och tillbedja en guldstod som konungen låtit ställa upp.

Det är som en beskrivning av vårt eget samhälle. Man söker förbjuda människor att läsa bibeln och ha bönemöten. Man söker förbjuda både det ena och det andra. Man söker förbjuda för att utrota all levande kristendom. Bakom ligger en oerhörd makt som vill begränsa, förstöra och utrota.

Fastän vi citerat mångtusenåriga texter är det ändå som de skulle ha varit skrivna i Sverige igår eller i förra veckan. Vi känner igen samma hot då som nu ifrån staten och makthavarna mot de enkla människor, som vill följa Herren. De som drabbats först har alltid varit barnen, de oskyldiga och ungdomen. Men myndigheternas hot saknar avskräckande verkan hos dem som vill tjäna Gud, lika lite nu som då.

Då alltså ljudet från alla instrument bröt loss på konungens befallning, kastade sig alla ned och tillbad bildstoden utom tre. Tre stycken stod kvar medan alla andra föll ned.

Man kunde se kontrollanterna iakttä de tre som underlåtit böja knä. Befallningen upprepades åter och ynglingarna fick ny möjlighet att rädda sina liv. De lät sig dock inte påverkas ens inför hotet av dödsstraff. Deras beaktelse i den avgörande stunden var fri ifrån alla spekulationer:

"O Nebukadnessar, vi behöva icke giva dig något svar på detta.

Om vår Gud, den som vi dyrka, förmår rädda oss, så skall han ock rädda oss ur den brinnande ugnen och ur din hand, o konung.

Men om han icke vill det, så må du veta, o konung, att vi ändå icke dyrka dina gudar och att vi icke vilja tillbedja den gyllene bildstod, som du har låtit ställa upp."

Vad var orsaken till deras ståndaktighet? Jo, de hade lärt sig att det inte fanns någon Gud förutom honom de hade lärt känna som barn. När de sattes på de hårdaste prov, var de rustade för strid och kunde bekänna sin tro med livet som insats.

När Daniel och de två unga männen vägrade tillbedja bildstoden enligt konungens maktbud, kastades de ner i den brinnande ugnen. Då inträffade det märkliga. Det fanns ingen eld som rädde på dem och ingen hetta tillräcklig för att förtära dem. Titade man ner i den förfärliga ugnen skulle man i stället upptäcka att det faktiskt inte bara var tre män där utan fyra. Den fjärde liknade en gudason.

Halleluja! Gud var i ugnen och beskyddade dem!

Gud tar själv hand om våra barn och ungdomar, bara vi ger dem Guds ord och vågar fostra dem i överensstämmelse med de gudomliga principerna. Fallor vi inte undan för kraven från den moderna tidens apostlar och profeter, från moderna psykologer och pedagoger, kommer Gud själv att ingripa.

Daniel hade lärt sig att tre gånger om dagen gå avsides för att bedja. Dagens arbete skulle varvas med enskild bön till Israels Gud. Av far och mor, farmor och farfar, prästerna och Guds folk hade han lärt sig att alltid bedja. Det hade blivit så naturligt att det hade kommit att ingå i hans livsrytm. På den punkten kunde han inte kompromissa till några eftergifter.

forts. nästa sida

Midnattsropet

Prenumerationspriset är Helår 60:-, Halvår 32:-, Lösnummer 4.50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras

senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1982

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08 / 23 52 30

Utkommer med 12 nr om året
Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

forts. fr. föreg. sida

På samma sätt som han begärde särskild diet, var han angelägen om att upprätthålla sitt personliga gudsumgänge. Det fanns inga påbud, frestelser eller hotelser, som kunde hindra honom. Han gick precis som vanligt upp på sitt rum, öppnade fönstret mot Jerusalem och bad.

När konungens befallning kom, trotsade Daniel förbudet. Det var en utmaning. Resultatet blev som väntat. Då kom knektarna, razzian och husrannsakan. Man bröt sig in i hans rum, där Daniel stod med lyfta händer, bad, läste psalmer och sjöng lovsånger. Allt rapporterades och Daniel fördes fram inför konungen. Befallningen var trygg och domslutet blev att Daniel kastas i lejongropen.

Men konungen hade glömt en sak. Det finns inget lejon som står på den som har Guds beskydd! Plötsligt var det som om lejonkulan hade förflyttats till tusenårsriket. Alla naturliga rovdjursinstinkter och all fienskap upplöstes i ett förtroligt umgänge mellan Daniel och lejonen. Daniel umgicks med lejonen som Skriften säger att man skall göra i tusenårsriket. Då Daniel återvände ur lejongropen hade han inte en enda skräma men däremot en ny lärdom. Gud överger aldrig den som förlitar sig på honom.

Aposteln Paulus undervisar om samma nödvändighet att på ett tidigt stadium leda barnen in på rätt väg. Han skriver till den unge Timoteus i 2 Tim. 1:5 och påminner om en helig tradition:

"...då jag erinras om din oskrymtade tro, samma tro, som först bodde i din mormoder Lois och din moder Eunice och som nu — därom är jag förvissad — jämväl bor i dig. Fördenskull..."

"Fördenskull", dvs på grund av allt detta, uppmanade Paulus honom att uppliva den nådegåva från Gud, som i följd av Paulus handpåläggning fanns i Timoteus. När Paulus förmanade Timoteus fanns alltså en mottaglighet genom gamla anknytningspunkter. Det fanns förebedjare, föredömen och en lärare som hade undervisat honom i Skrifterna.

Genom att tidigt bli undervisad i heliga Skrifterna kan vi bli bevarade från ondskan. Allt står klart att Gud vill väckelse. Frågan är dock om vi vill det? Vill vi väckelse, måste vi omgående börja undervisa våra barn och tidigt inplantera det gudomliga Ordet i deras hjärtan.

Avgörande för att bli speciellt brukad av Gud är i de flesta fall en tidig undervisning om Guds väg. De tre männen med David i spetsen fick bli till enorm välsignelse just därigenom att de på ett tidigt stadium förbereddes för livets svårigheter och påfrestningar. De lärde sig tidigt budorden och övade gudsumgänge i bönelivet.

Av Jesu egen erfarenhet kan vi lära oss mycket. Han undervisade sina föräldrar och ivrade för att fara med dem till helgedomen och lyssna till lärarna.

Johannes växte till i nåd och visdom, först i hemmet och sedan i öknen. När Johannes hade fostrats hemma hos sina gudfruktiga föräldrar, Sackarias och Elisabet, sände Gud fram honom som en väl förberedd profet.

Timoteus förmån var att äga en gudfruktig mormor och mor. Hans andlige far var Paulus tillsammans med en rad förebedjare, som utövade auktoritet i bönen.

Det blir aldrig väckelse utanför Guds eget ord. Vi måste följa lagen om sådd och skörd. Därför måste vi ta barnen till våra hjärtan. Föräldrarna måste inplantera Guds ord i barnens hjärtan redan tidigt i hemmet för att så småningom Gud genom den helige Ande skall kunna anknyta till det som är insått. Vi måste därför förstå att en mycket väsentlig del av väckelseförkunnelsen idag är att tala om "Pilgrimsskolan", föräldrarnas egen undervisning av barnen.

Om det var angeläget för föräldrarna förr att ta barnen ur skolan för att undervisa dem själva är det mycket mera angeläget idag. Barnen behöver bibeln och en andlig atmosfär. Det är föräldrarnas plikt att ge barnen Guds ord och skydda dem ifrån det gift som den moderna kulturmiljön injicerar i barnens sinnen. Vi måste tända en moteld genom att se till att barnen kommer till personlig tro på Jesus och blir döpta i den helige Ande.

Låt oss se till att Herren får ta hand om oss så att vi upphör att se ytligt på dessa frågor utan i stället förstår situationen, allvaret och nödvändigheten att gå in i vår gudomliga kallelse. —

Om vissa remissinstanser får som de vill

Urgammal rättighet försvinner genom språklig manipulation

Av Gustaf Jillker

□ Författningsutredningen har lagt fram för regeringen ett förslag om en ny skollag. I utredningen föreslår man bl a en språklig modernisering av begreppet enskild undervisning i hemmet. Man vill i fortsättningen kalla undervisningen för "privatutbildning", eftersom det bättre skulle förklara vad "enskild undervisning i hemmet" innebär. "Enskild" betyder "motsatsen till offentlig" och inte undervisning för "enstaka" barn som motståndarna till undervisning i storfamilj velat tolka det.

Nu har remissinstanserna också fått komma med sina synpunkter på förslaget. På si-

vi ett fullständigt naket exempel på hur vissa remissinstanser genom ren språklig manipulation vill ändra en urgammal rättspraxis till att bli någonting helt annat. Så fräcka är de dessutom att de inte ens gjort det minsta försök att dölja sina avsikter.

Vissa instanser har tagit till rena brösttonerna när det gäller att varna för en alltför förtroendefull och vidsynt inställning till föräldrarna. Över Gävle vilar förre riksdagsmannen Åke Gillström(s) ande. Han har ju varit mest aktiv för att stoppa maranataföräldrarnas undervisning. Länsskolnämnden i Gävle menar att om skolstyrelsen skall kunna göra en verklig prövning måste föräldrarnas meddelande om hemundervisning benämnas "framställning" och inte "anmälan". Annars kan ju föräldrarna få uppfattningen att privatutbildning är en rättighet, ljuger länsskolnämnden.

Överlägset

na håll har det blivit en mycket uppragd reaktion på namnbytet. Så förargade har vissa instanser varit att det stundom blivit en mycket komisk läsning. Man kan inte undgå att undra över var somliga fått sin "demokratiska" fostran någonstans.

De remissinstanser som överhuvud taget haft en åsikt om hemundervisning, anser i de flesta fall att man inte bör använda ordet "privatutbildning". Det bör ju framgå, menar de, att det enbart skall gälla undervisning av egna barn, och då är begreppet "enskild undervisning" bättre. Tankar i den riktningen uttrycker länsskolnämnderna i Stockholms län, Göteborgs och Bohuslän, Örebro län, Södermanlands län och Skolöverstyrelsen.

Fascistiskt språk

En modern filosof har sagt att "språket är fascistiskt". Han ville med det säga att språket kan användas som ett maktmedel för att manipulera verkligheten och betvinga andra. Här har

Ljusdals kommun menar på samma överlägsna sätt att föräldrarna måste "anhålla" om privatutbildning. Annars kan risken för missförstånd permanentas. Meningen är ju att önskemål om privatutbildning skall behandlas just som en anhållan, skriver kommunen.

Nu har författningskommittén inte arbetat med den innehållsmässiga delen av hemundervisningsparagrafen. Det har en tidigare kommitté, SEH-kommittén, gjort, och den har nu också lämnat ett remissvar. Efter diverse diskussioner går SEH-kommittén med på en viss språklig förändring av sitt tidigare förslag. Kommitténs förslag lyder nu:

"Om ett skolpliktigt barns föräldrar vill anordna enskild utbildning i stället för att låta barnet delta i grundskolans utbildning skall detta anmälas till skolstyrelsen."

Skolstyrelsen skall godkänna den enskilda utbildningen om barnet genom denna kan få kunskaper och färdigheter som
forts. sid. 22

"Då människor med dålig andlig kondition kommer till sin dagliga miljö, saknar de andlig motståndskraft. De är från början tömda på allt andligt innehåll. Deras inre är ett stort vakuum. De är nedstämda eller deprimerade, därför att de har underlåtit att göra mera för Gud.

Vi behöver se oss själva i Ordet för att ta reda på hur det är med vår andliga människa. Vi behöver ta reda på, hur det är med våra defekter och brister och se vad vi behöver av andlig näring och vitaminer för att utvecklas i rätt riktning.

En av de stora olyckorna i kristen förkunnelse i vår tid är överbetoningen av lustmomentet i frälsningen. Förkunnelsen har alltmer gått ut på att tillfredsställa känslolivet. Man smeker den gamla naturen i stället för att ge den ett dödande styng. I stället för att salta, sockrar man. Så påskyndar man förruttnelsen i stället för att hejda den.

Orsaken till att många kommit till tro på Gud, åtminstone ytligt sett, men sedan fallit ifrån är att evangelium framställdes för dem som ett lyckopiller. Det blev bara ett berusningsmedel, som skulle bedöva smärtan och stimulera lusten. De var naturligt att människorna snart kände sig lurade.

Detta religiösa kvacksalveri, som många predikanter bedriver, är väldigt olyckligt. Jesu budskap var helt annorlunda. Han gick så långt i sitt tal, att han förklarade, att den som inte tog sitt kors på sig och efterföljde honom kunde inte vara hans lärjunge. Jesus lade fram sanningen om människornas situation. Frälsningen var inget alternativ till andra tänkbara alternativ. Frälsningen var den enda vägen. Porten är trång, sade Jesus, och vägen är smal, men den leder till livet. Det är det som är hemligheten.

Det är liv, frälsningen handlar om. Gud har aldrig gett oss uppgiften att försöka överbevisa, charma eller smeka den gamla naturen för att göra den from. Gud har sagt: Omvänd er! Det finns ingen prutmån på det budskapet.

Omvändelse förutsätter att det finns liv, som kan övervinna det nedbrytande i och omkring oss. Många försöker värva människor för kristna idéer och ideal. Det är galenskap. Det finns inget enda ställe i Skriften, där vi anmodas att försöka vara kristna. Ingen kommer att lyckas med det. Frälsning handlar om att Kristus skall *leva* i oss. Vi skall inte pröva att anamma ett kristet beteendemönster. Livet skapar sina egna uttrycksformer. Själva uttrycksformerna skall sedan överbevisa om vilken inneboende kraft det är i dem.

Det är olycka att man bjuder ut en så billig frälsning, att man måste använda konstgjorda medel för att nå människor och övertyga om kristendomens fördelar. Man använder psykologiska metoder, försmäktande musik och alla former av artis-

LIV

teri och pedagogiska knep. Det är kvalificerat strunt. Vad vi allesammans behöver är att få Jesus Kristus målad för våra ögon med nådens alla färger.

Att få se Kristus är nödvändigt. Det avslöjar alla våra brister och synder. En syn på Jesus blottställer hela vårt väsen, vår tankevärld och vår vilja. Det uppenbarar defekter och läckage i vår personlighet, och vi får se oss själva i vårt ohyggliga väsen med dess ha-begär, avundsjuka, otuktiga väsende och orenhet.

Många fallgropar

Men att få se Jesus innebär också att få se renheten, skönheten och härligheten hos honom. Vi får se det, men vi får också själva ta emot allt detta.

Gud är angelägen om att vi skall bli av med allt som belastar vårt andliga liv och hindrar oss från framåtskridande och utveckling. För att åstadkomma det fäster han vår uppmärksamhet direkt på problemen. Vi har annars en utsökt förmåga att ursäkta oss och producera svepskäl och undanflykter. Vi skyller på människor och omständigheter. Vi har alltid en ursäkt färdig. Gör vi så har emellertid redan ett osynligt avfall ägt rum. Varje avfall uppenbarar sig däri, att man börjar syssla med andras problem.

Vi är otroliga när det gäller att presentera ursäkter. Vi har miljoner ord och förklaringar färdiga på lager. Orsaken till att vi hämmas i vår utveckling finns dock inte i vår omgivning. Den finns i oss själva, i vårt eget väsen.

O, vad många fallgropar det finns. O, vad många hållpunkter otron, fegheten, tvivlen har i oss! Ibland är det förbjudna ting. Andra gånger är det legala ting. Till och med det som Gud har gett oss kan bli oss till hinder.

Vad är det då vi måste övervinna och lämna? Det är främst den ohyggliga trögheten, komforten, bekvämligheten och vår benägenhet att slå oss till ro. Vi vill ständigt kompromissa med den fallna naturen.

Vi skulle kunna räkna upp en mängd ting, som fungerar som stora hinder. Man säger att det är farligt att bli en vanekristen. Det är riktigt. Det är dock ännu farligare att bli en vanesyndare och vara behärskad av dåliga vanor. Varenda en utav oss har en hel del dåliga vanor, som vi

måste lägga av, om vi ska vidare på trons väg.

Dåliga vanor

Att stanna hemma från bönemötena är en dålig vana. Det börjar med att vi resonerar med oss själva: "Skona dig i kväll, du är så trött! Du behöver vila!" En gång är det sanning, kanske också två men säkert inte en tredje gång. Tredje gången har det blivit en livslögn. Då börjar vi tro på lögnen, och tröttare blir vi, ju mer vi tror på det. Vi skulle ha en bönenatt, men vi orkar inte, och så skjuter vi fram det till nästa vecka.

Det blir dock som regel ingen bönenatt nästa vecka, och inte följande vecka heller. Vi har redan kompromissat med en fiende, vars långsiktiga avsikt är att få oss ut ur allt vad böneliv heter. Han vill ha oss in i en skenkristendom, så att vi fungerar som om vi bad och som om vi vore fromma. Allt det yttre av mötesrutiner och halleluja känner vi till, och därför klarar vi det.

Tidens omsorg

Det blir ingen bönenatt om vi ger efter för makligheten. En del säger: "Jag är så morgontrött." Så tror de på den livslögnen och blir alltmer morgontrötta. Det finns ingen som har tagit skada av att gå upp femton minuter tidigare, än vad man vanligtvis brukar göra för att möta Gud i Ordet. I stället blir det så, att man stressar ur sängen, griper tag i morgontidningen och ögnar igenom den, sätter på radioapparaten och sätter på kaffet.

Visserligen säger man att man ska ta igen skadan, när man kommer hem. När man kommer hem är man dock så trött, att så fort man öppnar bibeln, faller man i sömn. För att hålla sig uppe måste man skaffa sig lättläst litteratur, en kärleksroman eller en deckare.

Vi kan också nämna en annan sak, vårt yttre. Vi kan använda tiden till omsorg om vår kropp, så att onda begärelser uppstår. Vi kan stå framför spegeln i tio, tjugo eller trettio minuter för att försöka få lockarna att ligga. Så ger man rum för lögnen, att man blir vackrare så. Det är precis tvärtom. Ju mer disharmonisk en människa är, desto mer konstgjorda medel måste hon ha för att dölja sin disharmoni.

ARNE IMSEN undervisar

Vilken lögn! Det finns ingenting som är så vackert som att möta en harmonisk människa. Tänk vad underbart att möta en människa som inte har spända ansiktsdrag eller igensmetade ögon men äger en utstrålning, som vittnar om liv!

Kom ihåg, att det finns något som är väsentligare, och det är att spegla sig i den spegel, som är Guds Ord. Vi behöver se oss själva i Ordet för att ta reda på hur det är med vår andliga människa. Vi behöver ta reda på, hur det är med våra defekter och brister och se vad vi behöver av andlig näring och andliga vitaminer, för att utvecklas i rätt riktning.

Om nu människor med sin makliga andliga kondition kommer till sin arbetsplats och sin dagliga miljö, saknar de andlig motståndskraft. De är från början tömda på allt andligt innehåll. De har i sitt inre ett enda stort vakuum och är då även i regel på dåligt humör, nedstämda och mer eller mindre deprimerade, därför att de underlåtit att göra mera för Gud.

Tänk dig, denna fruktansvärda situation: På arbetsplatsen möter de radions skvalmusik. Snart blir det en vana. Man måste höra musik. Nej, man kan inte arbeta en dag utan att ha något ljud omkring sig. Hör man inte någon spela och väsnas blir man orolig.

Trots att man upplever det destruktiva i radions skvalmusik, kan man ändå sitta och lyssna. Man utsäktar sig med att man väntar på att få höra någon andlig skiva.

Det är rena parodin! Vad man gör är att man öppnar sitt väsen för denna världens ohyggliga kloak. Det är otukt och orenhet och lösaktighet, som vi möter i melodiernas smäktande toner. Rätt vad det är nynnar vi dessa toner. Så småningom börjar vi älta orden, och så arbetar orden sig in i vårt medvetande. Så skapar orden en livsfilosofi och en livsstil. Sedan dröjer det inte länge förrän man ser ut som radions skvalmusik, splittrad i sin själ och smutsig i sitt sinne. Allt rent, sunt och sant har gått förlorat och ersatts av en billig och vämjelig smörja.

Andliga blötdjur

Man kan inte bli någon gudsmänniska med en sådan spis. Den som ägnar sig åt detta kommer att ruttna inifrån. Gud vill dock befria oss från den makt, som världen utövar, så att också världen kan se, att vi är lyckliga utan dess stimulantia. Vi är lyckliga i Jesus och därför harmoniska, sanna och hela. Vi vill inte vältra oss i smutsen, därför att vi äcklas av den. Vi vill bli lik Jesus.

O, vad det finns många ryggradslösa andliga blötdjur också med i de kristna sammanhangen. Gud vill dock göra oss

forts. sid. 22

SLÖGN

Negevökens klippor reser sig höga i närheten av Bibelns Elot eller Eliat som platsen heter idag. Inte långt från denna plats "hittade" arkeologerna kung Salomos gruvor.

Sanningen grävs fram

Många människor betvivlar Bibelns sanningshalt. De tror att Bibeln endast innehåller fromma legender och fantasifulla historiska berättelser. Men faktum är att seriösa forskare idag genom vetenskapliga undersökningar bevisar att det som står i Bibeln är historiskt korrekt.

I över hundra år har arkeologer

gjort utgrävningar i de områden som omnämns i Bibeln. De har då gjort enastående upptäckter, men kunskapen om dessa upptäckter var fram till 1950-talet förbehållen en krets experter.

Av Arne Björkman.

En troende tvivlar inte på Bibeln. Men även om man är troende tycker man kanhända att det är intressant och lärorikt att få veta vad forskarna har nått fram till i sina undersökningar om sanningshalten i den bibliska historien. Och för en icke-troende människa kan en vetenskaplig redogörelse, som be-

kräftar Bibelns påstående, vara till hjälp att komma bort ifrån ett materialistiskt och ateistiskt tänkesätt. Därför ska jag i den här artikeln berätta om några fall, där forskarna verifierat det som skildras i Bibeln.

Den bibliska historien börjar med skapelsen och slutar med kristendomens begynnelse. Un-

der dessa år trädde många "kulturfolk" fram på historiens scen: tex egypterna, babylonierna, perserna, grekerna, romarna och även israeliterna. Dessa folk lade under de här åren grunden till vår nutida kultur. De lade grunden till vår konst, till våra lagar och språk och till våra medicinska, matematiska

och astronomiska vetenskaper. Vi kan sålunda inte påstå att människorna under den tiden var okunnigare än vi "moderna" människor.

Den bibliska historien är Israels historia. Men många människor betvivlar Bibelns sanningshalt. De tror att Bibeln endast innehåller lite suddig frälsningshistoria och fromma legender. Men faktum är att det går att vetenskapligt bevisa en stor del av de påståenden som görs i Bibeln.

I över hundra år har amerikanska, engelska, franska, tyska och israeliska arkeologer gjort utgrävningar i de områden som omnämns i Bibeln. De har då gjort enastående upptäckter. Men kunskapen om dessa upptäckter har fram till 1950-talet varit förbehållen en krets experter.

Jeriko

Staden Jeriko har de flesta människor hört talas om. Jeriko är egentligen tre städer: det äldsta Jeriko, Jesus-tidens Jeriko och dagens Jeriko. Det äldsta Jeriko skildras i Gamla testamentet. I det sjätte kapitlet i Josuas bok berättas det om hur israeliterna — då ett nomadiserande ökenfolk — omkring 1250 f Kr erövrade staden:

"Då hov folket (israeliterna) upp ett härskr, och man stötte i basunerna. Ja, när folket hörde basunljudet, hov de upp ett stort härskr; då föllo murarna på stället, och folket drog över dem in i staden, var och en rätt fram; så intogo de staden." "Men staden med allt vad som fanns däri brände de upp i eld..."

Så berättar alltså Bibeln. Då arkeologerna efter mycket sökande har kunnat gräva fram en del av den gamla platsen, så har de funnit murarna som omgav staden. De hävdar att de kringspidda murresterna tydde på att hela murverket hade rasat samman på en enda gång. Och i Bibeln står det att "då föllo murarna på stället".

Arkeologerna har beräknat att det fanns en inre och en yttre mur runt Jeriko. Murarna bestod av soltorkat tegel och löpte parallellt med tre, fyra meters inbördes avstånd. De anser att staden var så väl skyddad av detta massiva och välplacerade murverk, att det var helt omöjligt att radera för ett nomadiserande ökenfolk som israeliterna.

"Mellanrummet mellan de två murarna är fyllt med grus och stenskrivor", skriver den engelska forskaren John Garstrand. "Man ser tydliga spår av en väldig brand, kompakta, sotsvarta tegelmassor, spräckta stenar,

förkolnat trä och aska. Husen utmed muren har brunnit ner till grunden och taket har störtat in över bohaget."

I Bibeln står det, att folket brände upp staden och allt som fanns i den. Det arkeologerna har upptäckt verifierar sålunda Bibelns påståenden, eller tvärtom, om man så vill.

Kung Salomos gruvor

Omkring tre mil norr om Eilat vid Röda havet har arkeologerna funnit lämningar efter kung Salomos koppargruvor.

Salomo levde för 3 000 år sedan. I Första Konungaboken i Gamla testamentet kan vi läsa om att hans dryckeskärl och andra ting bestod av rent guld och att han inte räknade silver som någoting av värde. Det står att hans skepp kom seglande från det fjärran Ofir, lastade med guld, silver och elfenben. Vidare läser vi, att det guld som varje år kom till kungen vägde 666 talenter. (Och en talent lär vara omkring 30 kg.)

Det låter för många som en saga. Men arkeologerna beslutade att syna den gamle kungen i sömmarna. Och år 1937 gjorde två amerikanska expeditioner några intressanta fynd i närheten av Eilat eller Elot, som platsen kallas i Bibeln. Men det forskarna fann bland öknens klippor var inte guldgruvor utan koppargruvor. Sedan de hittat den gamla hamnstaden Esjon-Geber i omgivningen vågade de slå fast att de äntligen funnit den plats varifrån Salomo fick sin rikedom. De drog slutsatsen att kungen helt enkelt bytte bort Negevökens koppar mot guld, silver och elfenben.

Qumrangrottorna

Invid Döda havet ligger Qumrangrottorna, där de s k Dödhavsrullarna hittades 1947. Dessa pergamentsrullar kom att väcka stort vetenskapligt intresse.

Under Jesu tid levde i öknen ett slags eremiter, som man tror tillhörde esséernas rörelse. De bodde i grottor och hade ett kloster invid Döda havet.

En vårdag -47 letade en beduinpojke efter en bortsprungen get. Om han fann geten förmåler inte historien men i en grotta hittade han flera stora lerkrukor och krukskärvar. Föga anade han då att han hade gjort en upptäckt, som skulle skaka hela den vetenskapliga världen.

De oskadade krukorna innehöll några avlånga paket, som var insvepta i läder och överdragna av vax eller liknande. Paketet visade sig innehålla rullar med okänd skrift. Då fyndet blev känt och undersökt av experter från American School

of Oriental Research fann man att rullarna var bibliska dokument av mycket hög ålder.

Man upptäckte också en sju meter lång rulle på hebreiska, som innehöll den fullständiga texten till Jesaja bok ur Gamla testamentet. Den tidigare äldsta handskriften på hebreiska av Jesajaboken var från 800-talet efter Kristus. Men nu hade man sensationellt nog hittat en skrift som var 1 000 år äldre och som textmässigt är lika den som finns i moderna bibelöversättningar.

Osökt kommer man här att tänka på Kristi ord: "Om dessa tystna skola stenarna tala!"

Massadafästningen

I närheten av Qumrangrottorna ligger Massadafästningen högt uppe på en klippa. Den finns inte beskriven i Bibeln men i den judiske historieskrivaren Josefus Flavius skrifter.

Då han skriver om det judiska kriget mot romarna — påbörjat år 66 e Kr — så berättar han att 967 män, kvinnor och barn, tillhörande "dolkmännens parti", tog sin tillflykt i Herodes gamla klippfästning vid Döda havet. En romersk befälhavare lät omringa fästningen så att ingen kunde fly därifrån. De belägrade undgick emellertid fångenskapen genom att begå kollektivt självmord. De enda som undkom döden i klippfästningen var två kvinnor och fem barn, som hade gömt sig i en brunn. Den romerske befälhavaren lät dem behålla livet. De berättade sedan för historieskrivaren Josefus om den långa belägringen.

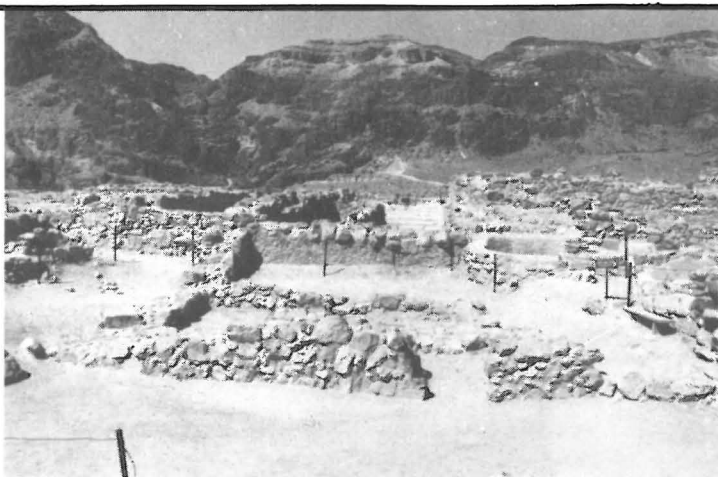
Denna berättelse i Josefus judiska historia har i långa tider betraktats som en legend, eftersom ingen visste var Massada var belägen och eftersom själva historien innehöll vissa orimligheter. Men i mitten på 1960-talet hittades av en tillfällighet fästningen och kunde grävas ut. De fynd som då gjordes bekräftade att Josefus berättelse var sann, även orimligheterna i den.

Betesdadammen

En annan plats arkeologerna har grävt fram ur historiens djup är Betesdadammen. I Johannes evangelium i Nya testamentet står följande:

"Vid Fårporten i Jerusalem ligger en damm, på hebreiska kallad Betesda, och invid den finnas fem pelargångar..."

I århundraden har forskare letat efter dammen, men först relativt nyligen har de funnit den. Cirka tjugo meter under markytan fann de en muromgärdad bassäng och resterna efter de

Ruiner efter esséernas kloster i Qumran vid Döda havet.

fem pelargångar, som beskrivs i evangeliet. Och här har vi ännu ett exempel på att arkeologin har kunnat bekräfta att det som står i Bibeln är sant.

De vise männen

Vi känner alla berättelsen om Jesu födelse. Vi har läst att vise män från Österns länder kom för att uppvakta barnet. De anlände till Jerusalem och chockerade kung Herodes och andra genom att fråga:

"Var finns judarnas nyfödde kung? Vi har sett hans stjärna gå upp och kommer för att hylla honom." (Matteus evangelium)

Citatet är från den nya svenska bibelöversättningen. Där kallas de vise männen "stjärntydare". Detta lär de även benämnas i översättningar på andra språk. Det är det grekiska grundordet "magoi" (mager) som här har översatts med stjärntydare eller i den äldre svenska översättningen med vise män. Och ordet "magoi" leder onekigen tankarna åt magik.

I århundraden har evangelisten Matteus skildring om "Betlehemsstjärnan" sysselsatt människors fantasi. Och tänker man sig stjärnan som ett plötsligt uppblossande ljus på himlingen rör sig om ett astrono-

miskt fenomen eller om en uppenbarelse av ett änglaväsen.

Vad man än tror får man fundera över varför Gud på det ena eller andra sättet uppenbarade Kristi födelse för några österländska vise män, som sysslade med astronomi, astrologi och kanske även med magiska riter.

Låt oss emellertid titta på vad vetenskapen hävdar om "Betlehemsstjärnan"

Matematikern, fysikern och astronomen Johannes Kepler, 1571-1630, satte efter vissa forskningar "Betlehemsstjärnan" i samband med planeten Jupiters egendomliga bana i rymden år 7 f Kr. Man vet att under våren det året möttes Jupiter och Saturnus i sina banor och bildade tillsammans en starkt lysande "stjärna". Man vet också att antikens astronomer-astrologer följde allt som hände i stjärnvärlden. Men den stora och svåra vetenskapliga frågan har varit om dåtidens vise män eller stjärntydare förmådde beräkna planeternas banor och konstellationer.

Då Kepler redogjorde för sina astronomiska beräkningar om "Betlehemsstjärnan", så framförde han även en del mystiska och astrologiska spekulationer.

forts. sid. 20

Några av esséernas klippgrottor i Qumran vid Döda havet. I en av traktens grottor gjordes 1947 en av de största arkeologiska upptäckter, som skakat den vetenskapliga världen och som fört fram i ljuset ett handskrivet bibliskt dokument av hög ålder.

Kristna i Moskva:

Vi vill e

Text:
Hans
Lindelöw

Foto:
Peter
Ögren

Väluppfostrade och tysta sovjetmedborgare köar tålmodigt framför Leninmausoléet på Röda torget i Moskva. "Religionen är opium för folket" var en tes Lenin levde efter under sin livstid. Som död har han själv blivit "opium" och religionssurrogat för mängder av avgudadyrkande ateister.

□ Det är nödvändigt med en biblisk inställning till det kommunistiska Sovjetunionen, skriver Hans Lindelöw efter en veckas besök i Moskva där han sammanträffat med s k oregistrerade pingstvännar.

Vi får inte färgas av en allmänkonserverativ, kapitalistisk syn utan komma fram till kristna ståndpunkter i dessa känsliga frågor, hävdar han bl a vidare.

Även om jag bara har fått en glimt av den kristna församlingens situation i Ryssland, så är den glimten ganska tydlig. Inte desto mindre är det naturligtvis förenat med risker, att utifrån en så pass begränsad erfarenhet bygga upp ett helhetsperspektiv. Men Guds Ord kan inte göra annat än giva det mest fullständiga perspektiv, om vi låter det göra det, och det är inför Guds Ord framförallt, som jag vill pröva mina iakttagelser.

Vi som läser Bibeln vet ju, att de tolv spejarna som Mose sände ut för att bespeja Kanaans land (4 Mos. 13), gjorde allihop många iakttagelser, men bara två av dem hade det rätta per-

spektivet, nämligen det perspektiv som kommer av att höra Herrens röst.

Vidare vet vi att när Herren lät föra sitt folk Israel i fångenskap till Babylon, så var det inte på något vis framställt som resultatet av människors kraft. Men de gamla profeterna förkunnar samstämmigt och med en mun, att konung Nebukadnessars och babylonierna har uppstått genom Guds rådslut för att utföra Hans vredesdomar över Israel och de andra folken.

Så här uttalar sig, tex profeten Jeremia:

"Så giver jag nu alla dessa länder i min tjänare Nebukad-

nessars, den babyloniske konungens, hand; ja ock markens djur giver jag honom, att de må tjäna honom.

Och alla folk skola tjäna honom och hans son och hans sonson, till dess att också för hans land tiden är inne, att mäktiga folk och stora konungar skola göra honom till sin tjänare.

Och det folk och det rike, som icke vill tjäna honom, Nebukadnessar, konungen i Babel, och som icke vill giva sin hals under den babyloniske konungens ok, det folket skall jag hemsöka med svärd, hungersnöd och pest, säger Herren, till

dess att jag har förgjort dem genom hans hand" (Jer. 27: 6-8).

Väntar respekt

Vi ser alltså att Herren, Israels Gud, kallar Nebukadnessar för sin "tjänare", och att Han förväntar sig respekt från hela jordens alla folk, för den makt och myndighet som Han har givit Nebukadnessar, konungen i Babel.

Hur kommer det sig nu att jag refererar till så helt olika bibelsammanhang? Ja, de är egentligen inte så helt olika. Om vi ser efter så finner vi att i båda fallen gäller det förhållandet mellan Israel och deras fiender. Och i båda fallen handlar det om att Gud, underligt nog, bjuder sitt folk att ge upp inför en övermäktig Guds rådslut, genom denna fiende. Men när Israels barn stod på gränsen till löfteslandet, så var det väl Guds vilja att de skulle inta detta land? Ja, sannerligen. Men eftersom de inte trodde, utan vek av, så prigsav Gud dem åt ökenvandringens förbannelse, precis som Han sedan skulle prisge dem åt fångenskapens

migrera

förbannelse. Och den som skriver detta ser i den nu aktuella kommunismen, en förbannelse av samma slag som förut öknen och den babyloniska fångenskapen utgjorde, nämligen ett gudomligt domslut över Guds folk, framförallt.

Därmed har jag sagt något som har stor betydelse för alla närmanden till Sovjetunionen, och de folk som bor där, Gud låter nämligen inte gäcka sig... "Vad en människa sår, det skall hon ock skörda" (Gal. 6:7).

Jag tror att detta är något som vi behöver ha klart för oss, och som också mitt besök i Sovjetunionen på allt sätt har tjänat att bekräfta.

Guds dom

Vad behöver vi ha klart för oss? Jo detta: att den nuvarande situationen i Ryssland, som världens första socialistiska land handlar om en *dom* över kristenheten i första hand, och i första rummet där kommer den ortodoxa kyrkan med sin bildyrkan, helgondyrkan, ritualism m m, m m. Och denna dom är inte att betrakta som ett människopåfund, utan verkligen som Guds dom.

Vad ska vi alltså göra åt Guds dom? Någon kanske tänker att vi ska nog snart ändra på den. "Det finns ju sådana resurser numera."

Men låt mig då påminna om att den ryska revolutionen inträffade 1917, och sedan dess har Ryssland varit kommunistiskt. 64 år! Det fattas bara sex år så har världshistorien upplevt ytterligare en beaktansvärd 70-års-period av något som alltså, därom är jag övertygad, framför allt måste förstås som Guds dom över *sitt* hus. (1 Petr. 4:17), och inte bara denna häpnadsväckande parallellen, som i och för sig inte bör ägnas för mycket uppmärksamhet, eftersom jag knappast kan tänka mig att Herren låter nöja sig med endast 70 år denna gång.

Men snart har alltså även den äldre generationen "fromma" dött ut också i Ryssland, de, för vilkas skull man kan tänka sig

att kommunisterna ännu visar en viss tolerans i förhållande till religionen. Och när dessa äldre som ännu envisas med böner och kyrkibesök, äntligen har gått bort ur tiden, vad händelse då?

Det finns de som ängsligt hoppas att det äntligen ska "öppna sig" i Ryssland och övriga kommunistländer. Men jag tror inte att jag tar miste om jag säger att det finns de som med betydligt mindre ängslan hoppas att det äntligen ska stänga sig, definitivt.

Eller kan man tänka sig, att vad de marxist-leninistiska lärarna har sagt om religionens naturliga utdöende, inte kommer att sättas på ett ganska ordentligt prov i och med den äldre generationens bortgång! Och vem kan betvivla att kommunisterna då kommer att sky några medel, för att bevisa hållfastheten och värdet av de marxist-leninistiska doktriner-na?

Jag har alltså ägnat mig åt att teckna en ganska mörk bild, men jag vet inte om jag ändå har lyckats att förmedla hur mörk den verkligen är. I mötet med "världens första socialistiska land" har i alla fall dessa intryck gjort sig gällande.

Och ändå rör jag mig bara med vissa stycken. Det är inte hela sanningen jag lägger fram här, och jag gör inte heller anspråk på att ha fattat hela sanningen. Men jag gör anspråk på att vara ledd i riktningen som leder fram dit, av den Helige Ande (Joh. 16:13).

Men Guds dom, hur oöveklilig och fruktansvärd den än är, utgör inte allt Guds rådslut. Profeten Habackuk säger: "Mitt i din vrede må du tänka på förbarmande" (Hab. 3:2).

Emigrera

Detta är inte platsen att redogöra för olika sinnes- och känslöstämningar. Men efter sommar-månadernas kamp i bön och arbete, inför olika rapporter, böcker och informationer om de ryska kristnas förhållanden, förhållanden i Ryssland överhuvudtaget, det ryska språket och

inte minst Herrens heliga ord, så kom jag alltså att sitta ned tillsammans med några oregistrerade pingstvännar, i en lägenhet som befann sig i en av Moskvas förorter, i början av oktober detta år.

Där satt jag alltså, och gjorde den mest förunderliga erfarenhet av Guds barmhärtighet. Inte längre behövde jag försöka pejla de skrivna rapporternas många gånger dunkla och tvektfulla meningar. Här satt jag ansikte mot ansikte med dem, de heliga i Moskva, och kunde ställa frågor och få svar på ett oersättligt vis, vad det gäller att få klarhet om något som gäller andra. Och i det här fallet gäller det alltså de oregistrerade pingstvännarna i Moskva. Men hur nära jag än satt, och hur mycket vi än samtalade, så förblir ännu vissa frågor obesvarade. Men deras situation delade jag verkligen såtillvida att jag inte var obekant för de ryska myndigheterna, som troende kristen utan registrering, inte minst genom de 25 biblar som konfiskerades för mig i tullen. Och det förunderliga var ju att jag kunde söka upp dessa pingstvännar, utan att upptäcka ett spår av att vara skuggad eller övervakad. Men jag visste ju inte riktigt vad som väntade under den vecka jag hade på mig i Moskva, när myndigheterna kände till mig på det viset. Inte heller kunde dessa pingstvännar någonsin vara säkra på att de inte skulle bli tvungna att avbryta ett möte, genom yttre inblandning av poliser, enligt deras egna ord.

Verkligen förföljda

Så vi kunde sitta ner tillsammans och samtala, med något så när liknande utgångspunkter. Men naturligtvis saknas det också gemensam erfarenhetsgrund. Något som inte minst bekräftas av att jag nu är tillbaka i Sverige, men de är kvar där, och undrar väl hur pass jag för deras talan, inför allmänheten i Sverige, och inför Guds församling.

Detta är nämligen något som de är väldigt angelägna om, att

den förföljelse som de utsätts för av Sovjet-makten, blir dokumenterad och klart återgiven i västerlandet. Och de blir verkligen förföljda.

Vad det gäller mer ingående skildringar av detta, har jag dock inte fått veta mer där, än jag kände till redan innan. Så till vida tycks det ändå fungera ganska bra med informationen genom de media vi har i Sverige, för det ändamålet.

Ännu så länge kan jag alltså inte lägga mycket till vad som redan är bekant för de flesta, ifråga om de ryska kristna. Jag kan bara betyga att de verkligen har det svårt och lider förföljelse, som trots allt inte tycks vara uppenbart för alla, hur det nu kommer sig. Och därför anser jag deras önskan att få emigrera från Sovjet vara berättigad, så till vida att Jesus själv har sagt: "om de nu förföljer er i en stad, så fly till en annan, om de också där förföljer er, så fly till en annan."

Ja, det var förvisso underbart att få sitta ned med så ståndaktiga och prövade kristna. Men det var ändå inte den förklaringsstund som mina iakttagelser, summan av uppenbarelser i Guds Ord och upplevelser i Guds skapelse, kort sagt: de frågeställningar som här kommer fram; på sätt och vis *kräver*.

Ingen ska tro att dessa rader nedtecknas av någon som dignar av nådesbevis och erfarenheter av Guds härlighet i alla väderstreck. Detta skrivs av en man som inom sig bär en djup hunger och en djup otillfredsställelse, en obeskrivlig trötthet, efter år av fruktlöst sökande som liksom kulminerar med dessa dagars besök i Moskva.

Inte ens i Ryssland! Inte ens i Moskva! Inte ens ibland dessa beryktade ryska helgon och martyrer, finner jag något annat än den andliga husvillhet och bedrövliga desorientering som är så kännetecknande för alla kristna överallt, och som ställer oss allesammans inför ohyggliga, obesvarade frågor, om vi vill vara ärliga, och alldeles särskilt i Moskva!

Påträngande frågor

Jag har inte mött Jesus i Moskva, så mycket som jag har ställts inför dessa avväpnande och påträngande frågor. Och om den som läser detta undrar vad jag menar så är inte det så underligt, jag gör det själv. Men eftersom jag inte vill plåga Guds folk med frågor bara, så önskar jag att jag kunde förmedla några avgörande, profetiska vänd!

forts. fr. föreg. sida
VI VILL EMIGRERA

tiska perspektiv som liksom löser knutarna och sätter nycklarna i låsen.

Men i detta läge kan jag inte annat än ge ett mer eller mindre preciserat hopp om sådana perspektiv.

Jag har inget annat än frågor! Jag är inget annat än förtrivlad! Må Gud i himlen, om Han finns, hjälpa oss alla.

Det kanske verkar underligt med ett sånt här utrop. Det får verka vad det vill. Det är i alla fall så här jag känner ett starkt behov av att uttrycka mig, efter mötet med de kristna i Moskva, som lever i en så'n oerhörd och för oss ofattbar press, genom att de antingen ger efter för den mest förödmjukande registrering från statsmakten, eller söker desperat efter möjligheter att emigrera.

De kristna som jag mötte vägrade att låta sig registreras som boskap, av en ateistisk Sovjet-stat. Och därför var nu deras allt övervägande önskan och längtan att få emigrera från Sovjetunionen. Jag kan alltså inte tala här i Sverige om några underbara, änglalika varelser som "lyser" och "strålar"; men om människor som du och jag, med tron på Kristus i sitt hjärta, i en situation som fick dem att uttryckligen säga: "Ibland tycks livet outhärdligt."

Varför?

Olaglig bön

Därför att de förvägras rätten att undervisa sina barn i den kristna tron.

Därför att deras sammankomster betraktas som "olaglig bön."

Därför att de få andliga ledare de har, har fängselsats för 10-tals år, för brott mot i huvudsak de två ovannämnda "lagarna."

Listan av orsaker kan göras lång och detaljerad. Många har också ägnat sig åt att göra den så. Orsaken till varför jag undviker det nu är att man bli därigenom kan skaffa sig många ovälkomna "vänner" och sympatisörer.

Men faktum kvarstår. Och vem står ut med att blicka in i dem?

Jag har talat om en bibliskt möjlig inställning till det kommunistiska Sovjetunionen. En inställning som väl i och för sig inte gör saker och ting lättare, men som trots allt innebär att andra möjligheter i Skriften kan bli upptäckta. Och det måste ju vara den högsta angelägenhet för dem som tror på Kristus, att förstå hur Kristi ord förhåller sig till hela situationen.

Vad menar jag?

Jag menar att efter att ha givit vissa skäl, genom Guds ord, att hysa en viss uppfattning om kommunisterna, och efter att i någon mån ha givit uttryck för de bittra erfarenheter som väljas de troende kristna, framförallt de oregistrerade, i Sovjetunionen av dessa kommunister, så har trots allt denna fråga inställt sig hos mig: Måste mitt närmande till kommunisterna i Ryssland, som troende kristen, vara entydigt negativ och fördömande?

Fördömande?

Det där blev kanske litet långt och invecklat. Men det är i alla fall just denna fråga som har inställt sig. En gång till alltså: Måste mitt närmande till kommunisterna i Ryssland, som troende kristen, vara entydigt negativ och fördömande?

Jag tror att jag har gjort klart att jag respekterar dem som har den uppfattningen. Om inte annat så är de ryska kristna själva i så pass övervägande mån av den uppfattningen, att det tycks utesluttat att tänka på något annat vis.

Skriften förmanar oss att: "...tänka blygsamt, allt efter som Gud har tillmätt var och en tro" (Rom. 12:36).

Så när jag nu avslutningsvis tänker lite annorlunda, eventuellt, så vill jag göra det med den reservationen att tron jag har för dessa tankar, ännu inte har prövats fullt ut.

Men genom att se en Guds dom i den aktuella situationen, som kommunismen utgör, bildas som sagt en förutsättning för vissa möjligheter, som jag tycker mig se. Ökenvandringen varade nämligen inte för evigt, utan endast i fyrtio år. Den babyloniska fångenskapen varade i sjuttio år, och sedan var den över. Så till vida verkar det inte omöjligt att också situationen i kommunistvärlden ska förändras, med avseende på dem som tror på Jesus.

Exakt vad denna förändring ska innebära, går det inte att spekulera om. I avsaknad av någon mer bestämd profetia, som jag är i detta läge, kan jag inte heller göra annat än antyda möjligheter. Men jag kan i alla fall göra det.

Giftiga

En sak är i alla fall säker; en förändring för de kristna inom den kommunistiska maktsfären kommer aldrig att vara en fördel för det icke-kommunistiska samhället i allmänhet. Om det synsätt som jag här har givit skäl för, verkligen gäller, så kommer Gud aldrig att uppblandas.
forts. sid. 22

Sydsvenska Dagbladet 13 feb. 1982

Hot homosexuell närradiosändning

radiokommittén stoppar inte Imsen

Får maranataledaren Arne Imsen bära sig åt som helst? Varför är ingen som stoppar hans hets mot homosexuella närradio och på bänken?

Arne Imsen verkliga rätt att uttrycka sig om han gjort i närheten? Om han gjort i närheten? Om han gjort i närheten?

Visst blir jag ledsen av Arne Imsens påhopp. Men jag tänker inte gå in i någon dialog med honom. Jag vill bara säga att han har gjort i närheten. Om han gjort i närheten? Om han gjort i närheten?

Välkommen
Jag svarade i ett brev om senare publicerades i vårt förhållande. Jag hade hälsade samtidigt de sexuellt avvikelserna till oss.
Nu som då tar jag helhjärtat avstånd från oförståelse för de homosexuella och det förakt som riktycks visat dem.
Det här brevet föll inte på läppen.
Maranataledaren på läppen.

Arne Imsen om homos

Är det så här yttrandefrihet

"Vi är bögar. Titta på oss! Så här ser vi ut..." Tillmälen, glåpord och hot haglade över Arne Imsen och en chockad mötespublik. Platsen var Malmö Folkets hus där Maranatafolket anordnat temadagar under motot: "Tidstecknet som förtogs".

Det var på lördagskvällen som ett 25-tal demonstranter från RFSL tågade in i maranatafolkets möteslokal för att genomföra en planerad demonstration mitt under pågående möte. Man hade dessförinnan ringt och förvarnat massmedia.

Hela aktionen blev en flopp och lyckades aldrig få talaren Arne Imsen eller mötet ur ba-

lans. Tvärtom blev det, som Imsen sa till demonstranterna: "Ni har nu här själva bevisat att allt det jag sa om den homosexuella rörelsen är sant. Era egna handlingar här i kväll är inget annat än ett levande exempel på det jag stått och beskrivit. Det är alltså så här ni har tänkt er att mötesfriheten, religionsfriheten och åsiktsbildningen skall fungera i ert samhälle."

En snopen grupp demonstranter insåg sitt misstag och dröp iväg "med svansen mellan benen". Några av de homosexuella försökte på vägen ut kompensera sitt misslyckande med att ropa öknamn åt Arne Imsen och maranatafolket. En mor som var på mötet med sitt barn fick veta att "såna som du skulle förbjudas ha barn."

Nya försök av homosexuella att stoppa maranatomöten

Tillmälen, glåpord och hot haglade över mötespubliken under ett temamöte i Malmö om bibelns syn på homosexualitet. Ett 25-tal homosexuella demonstranter försökte stoppa mötet och passade på att ge luft åt sin uppdämda vrede över Arne Imsens varningar om att homosexualitet är synd.

— Era handlingar här ikväll är beviset på det jag sagt om er var sant, sade Arne Imsen.

Baptistpastorn och radiomannen Bengt Roslund skyndade ut och hotade genom sina vänner stoppa Radio Maranatas sändningar: "Ni skämmer ut oss!"

För Midnattsropet vägrade han uttala sig.

Text:
Peter Ögren

VAR KARLEK
ÖVERGÅR ETT
FÖRSTÅND

Exempel på
homosexuell
argumentation.

uella sabotageaktioner:

ni tänker er ni ert samhälle?

Så fick då Imsen rätt i sina påståenden om den homosexuella rörelsen som en säkerhetsrisk.

Manipulerar debatten

Bengt Roslund, radiokändis från Malmö, hjälpte ytterligare till att ge sanktion åt de varnande förebyggande som hördes i Radio Maranata, ute på gatorna och i Folkets Hus under temadagarna. Roslund som agerat skyddsängel och förespråkare för den homosexuella rörelsen, lät meddela i en stort uppslagen artikel i Sydsvenska Dagbladet att han inte ville ha något med Maranata att göra eller kunde tänka sig att föra saken vidare trots att han självfallet kände sig både kränkt och påhoppad.

Den massmedievane radio-kändisen visade därmed ett mästerverkligt prov på konsten att manipulera debatten till sin fördel även om det skulle ske med hjälp av lögn. Hans förmenta ointresse för Arne Imsen och Radio Maranatas bit av debatten i de homosexuella frågorna stämmer inte. Han har själv begärt att få in ett genmäle i Radio Maranata "lika många gånger som programmen (där han menade sig ha blivit angräpning) sänts". Han har själv producerat och lämnat in ett bandat inlägg till Radio Maranata Malmö.

Alldeles efter första sändningarna "hotades" ansvarige utgivaren Hans Brynte av Roslund, som menade att några av hans vänner skulle gå till rege-

ringen för att få stopp på Radio Maranata. Sändningarna var ett hot mot hela närradion.

Förtäckt hot?

Saken skulle alltså föras vidare till högsta instans. Var det omedvetet? Eller var det ett förtäckt hot från en radioreporter som visste skillnaden mellan garvade journalister och en liten närradiosändande förenings reaktioner, då de utsätts för påtryckningar?

Här kan man väl skönja något av de verkliga riskerna med den homosexuella rörelsen, då den lyckas nästla sig in och få sådana bundsförvanter som är redo att ta till vilka knep som helst för att åstadkomma önskade effekter.

Då Roslund sedan låter sin familj, för han skyller på den, sätta munkavle på sig, fortsätter han kampen för att få en styrd debatt. Att först gå ut i den allmänna debatten, för den får väl anses som en sådan, och sedan dra sig ur då det blir konfrontation är ju inget ovanligt eller något att skämmas för. Men då det blir taktiskt betingat, dvs då man fortsätter debatten men gör vad man kan för att tysta opponenter, så blir man ett redskap för just de suspekta krafter Arne Imsen redogjort för och betecknat som "långt farligare än nazismen".

Inget svar.

Inte heller Midnattsropet fick något svar då vi ringde upp för att få Roslunds egen syn på saken och eventuellt en förklaring till hans märkliga agerande. Eller kanske man skulle kunna säga att telefonsamtalet gav oss det verkliga svaret.

MR: Är det Bengt Roslund?

BR: Ja de' e' det.

MR: Hejsan, det här är Peter Ögren, tidningen Midnattsropet.

BR: Jaha.

MR: Jag tänkte fråga dig om du vet vad som hände i Folkets Hus i lördags kväll?

BR: Jag har ingenting att säga, har ingen kommentar att säga och är icke benägen att svara på någon som helst fråga för tidningen Midnattsropet eller Maranataradion.

MR: Varför inte det?

BR: Det har jag inget svar på.

MR: Inte det?

BR: Nej.

MR: Det är lite konstigt för du har ju gått ut i debatten och...

BR: Jag debatterar inte med Maranata, jag svarar på frågor från övrig press om det här, inte från Maranata.

MR: Men inte från Maranata?

BR: Nej.

MR: Varför?

BR: Jag har inget svar på den frågan.

MR: Men det är ju väldigt märkligt. Mycket märkligt.

BR: Det är inte jag som har gått ut med det här.

MR: ...Har du inte?... Du har väl...

BR: Jag har inte gått ut med nånting... men jag har ingenting att tillägga.

MR: Jag läste Sydsvenska Dagbladet i lördags och där var du ju inte förtegen precis utan gick ut med dina åsikter och synpunkter. Tycker du inte att man då skall stå för sina åsikter, också i medier som man kanske inte är överens med? Va?

BR: Jag svarar inte på den frågan heller.

MR: Varför inte det?

BR: Jag svarar inte på den... jag svarar inte på några som helst frågor.

MR: Inte alls?

BR: Inte alls nej.

MR: Jag förstår inte det här överhuvudtaget, hur du kan göra på det sättet?

BR: Nej.

MR: Men du har ingen förklaring till det?

BR: Inte till dig, nej.

MR: Det har du inte?

BR: Nej.

MR: Och du svarar inte ens om jag frågar varför?

BR: Nej.

MR: Så det går inte av dig personligen att få veta varför du intar en så'n här ställning?

BR: Nej.

MR: Utan det är bara helt enkelt nej och nej och nej.

BR: Ja.

MR: Men du är beredd att svara på frågor till andra medier?

BR: Jag svarar inte på den frågan heller. Har du inte fattat att jag inte svarar på några frågor från dig.

MR: Nej, därför att jag har ganska många frågor och jag tycker faktiskt att dom frågorna är så allvarliga att dom pockar på ett svar och du som är...

BR: Det är din bedömning, det är inte min.

MR: Nej, det är klart, men man får ju försöka att respektera varandras bedömningar, även dom som har så att säga en motsatt åsikt, eller hur?

BR: Jag ger ingen mening tillkänna till tidningen Midnattsropet.

MR: Det gör du inte?

BR: Nej.

MR: Det var ju synd det, för jag hade ganska många frågor som jag skulle vilja ställa till dig personligen och så att säga få svar på. För att vi kommer ju att be-

forts. sid. 20

Allting g

"De Huterska Bröderna" har levt i kommunitet i 450 år på olika platser i Europa och Nordamerika. De lever enkelt och vägrar att anpassa sig till en modern, yttlig kristendomssyn. På bilden syns några huterska systrar i arbete på kollektivets jordbruk.

Kärleksbudskapet i Nya Testamentet, i dess totalsammanhang, rymmer också ett ideal om egendomsgemenskap. Det tolkas inte alltid på samma sätt, men varje försök att genomföra en konsekvent egendomsgemenskap måste ses som ytterst intressant. All tänkbar kunskap vi kan få i samband med att det aktuella bibelordet har fått sin praktiska tillämpning, blir dessutom inte mindre värdefull om vi själva vill gå denna väg.

I *Den tredje reformationen*,

av Karl Kilsmo, står nämnt om en grupp människor som konsekvent ville genomföra NT:s budskap. De upplöste sina privata egendomar och förde dem samman till ett kollektivt ägande. Det var i mitten av femtonhundratalet. Bara hur denna gemenskap vid det speciella skedet i historien byggdes upp och utvecklades kan ses som ett enastående exempel på hur den kristna församlingen verkligen kan erbjuda människor ett långt bättre och rikare liv. Men nu utgjorde tydligen denna försam-

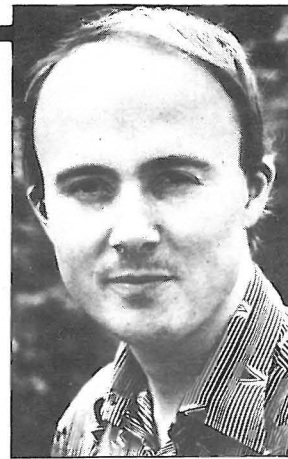
lingsbildning inte någon ensaka händelse i historien. Kilsmo påstår att samma församling, d v s De Huterska Bröderna, existerar än i dag, och att de alltså skulle ha praktiserat den kristna formen av kommunism i närmare 450 år! Med förvåning över dessa uppgifter inställer sig åtminstone två frågor: Hur kan det vara möjligt? Och hur kommer det sig att de flesta av oss aldrig har hört talas om saken?

Litteraturen om denna rörelse är ganska svåråtkomlig. Det

är företrädesvis verk skrivna på tyska och engelska. En del behandlar ämnet med utgångspunkt från ett visst skede i kyrkohistorien, andra ser rörelsen som en förelöpare till socialismen. I Victor Peters, *All Things Common* får läsaren sig till del både en historisk genomgång och en ingående redogörelse för livet i dagens Huterska kommuniteter.

De Huterska Bröderna bildades under reformationstiden, vars många händelser främst utspelade sig i södra Tyskland,

emensamt

Av Thomas Näsholm

I mitten av 1500-talet bildade Jacob Huter ett kristet kollektiv. "De Huterska Bröderna" har överlevt århundraden av förföljelser och fientligheter.

Thomas Näsholm har studerat rörelsens historia och ger här en intressant och lärorik skildring om "De Huterska Bröderna".

samt delar av Schweiz och Österrike. I den del av reformationen som aldrig fick furstligt erkännande, utan tvärtom innebar svår förföljelse, återfinns de sk vederdöparna. De hävdade att det bibliska dopet var en medveten troshandling och att kyrkans lära om barndopet saknade all grund. Bland de många fria församlingar som under den tiden växte upp bland befolkningen, fanns också De Huterska Bröderna. Namnet hade de egentligen inte själva antagit. De blev kallade så, helt enkelt, efter en man vid namn Jakob Huter. Han bidrog till stor del vid organiseringen av de första komuniteterna.

Tog avstånd från statlig tjänst

Utmärkande för rörelsen var, förutom hävdandet av vuxendopet, ickevåldsprincipen, avståndstagande från militärtjänst och annan statlig tjänst. Man vägrade att svära ed. Vidare ansåg man att de kristna skulle leva i avskildhet från världen. I enlighet med den inställningen inrättades en egendomsgemenskap som verkligen gick på djupet och berörde alla nivåer av det mänskliga samlivet. Någon kyrkoorganisation fanns inte, utan församlingslivet och det dagliga livet var oskiljaktigt förenat.

Rörelsen hade från början en stor livskraft. I slutet av 1500-talet hade man genom en effektiv produktionsgemenskap uppnått en fin hantverkskultur, vilket på sätt och vis kan ses som en tidig föregångare till den industriella epoken något hundratal år senare. Men det dåvarande samhället kände hotet

mot sin egen existens, om än det var aldrig så litet. Det fick till följd att De Huterska Bröderna ålades höga skatter och fick lida förföljelse på många sätt. De fick erfara att de inte hade något hemland i "denna världen", utan fick ständigt vara beredda på uppbrott.

Under det trettioåriga kriget, efter grundandet av nya komuniteter i Mähren och Slovakien, blev man i Ungern inringade av stridande arméer från två håll. När det under långa tider inte förekom någon direkt strid och soldaterna mest avvaktade och passade på varandra, levde de av den bofasta befolkningen. Plundring och laglöshet blev följden. Med det långa krigets vedermödor, den ännu hårdare beskattningen efter den Westfaliska freden (1648), och den katolska kyrkans frammarsch, upplöstes till slut församlingen och dess egendoms-gemenskap i Ungern — officiellt.

På flykt

Här kunde alltsammans ha tagit slut, men det fanns sedan tidigare en grupp i Transylvanien (nuvarande Rumänien). Dit flydde ett femtiotal av de ungerska huteranerna. Rörelsen överlevde, men det var ingalunda slut på svårigheterna. Transylvanien, som tidigare tagit emot många protestanter, hörde nu till det stora kejsardömet Österrike-Ungern — ett starkt fäste för motreformationen. Därför organiserades en ny, ytterst riskabel flykt till Valakiet (ett turkiskt område). Det skedde 1767. Bara några år senare bröt ett krig ut mellan Turkiet och Ryssland. Bröderna fick därmed åter söka sig till en ny plats.

Ryssland hade erövrat stora landområden och behövde människor som kunde kolonisera stepperna och införa bättre jordbruksteknik. De Huterska Bröderna garanterades både att fritt utöva sin religion och att leva i komuniteter. De undslapp militärtjänst och fick vissa skattelättnader. Mellan åren 1770-1874 varade bosättningen i Ryssland.

Det har senare framkommit att församlings- och arbetsgemenskapen här blev utomordentligt väl genomförd. Men villkoren försämrades efter hand. Nya tsarer, med delvis ändrad inställning, trädde till. Dessutom gick det inte att få tag på tillräckligt med mark i takt med att befolkningen ökade. Tillsammans med den närstående Mennonitiska rörelsen beslöt huvuddelen att utvandra.

Till Amerika

Det nya landet låg avlägset men mottog, som vi vet, många invandrare vid den här tiden — Amerika. På prärien, i främst Syd-Dakota och Montana fick man åter en tid utrymme att bygga vidare på sin säregna livsform.

Det är lättare att tro att församlingen, efter hundratals år av religionsförföljelse och mycket fysiskt lidande, nu äntligen kommit till "frihetens land". USA var ett land med konstitutionell religionsfrihet, fri företagsamhet och garanterad individuell frihet. Här fanns redan många olika folkslag.

Här växte emellertid en nationalism fram, vilken visade sig vara minst lika hindrande för nytestamentlig livsföring. Vid tiden för 1:a världskriget kunde inte värnpliktsvägran tolereras. Om man dessutom tillhörde ett minoritetsfolk som levde på ett helt eget sätt och hade egna lagar som inte överensstämde med statens lagar, då betraktades man helt enkelt som allierad med fienden. Det finns många andra exempel på vad

denna nationalism kan leda till. Nyligen har det åter aktualiserats vad som hände med de amerikanska japanerna under 2:a världskriget (pg a rasidentiteten sammankopplades de med fiendenationen Japan.)

Den tilltagande fientligheten mot Bröderna från myndigheternas sida påskyndade en ny flyttning. Den här gången gick färden norrut, till Kanada. Här fanns fortfarande stora obefolkade områden, och det fanns ett behov av duktiga jordbrukare, något som allmänt tillerkändes De Huterska Bröderna. Även om man inte undgick liknande svårigheter som de man hade i USA, kom huvudsakligen de kanadensiska staterna Alberta och Manitoba att ge plats åt de bosättningar vilka har levt kvar till våra dagar.

Självförsörjande jordbrukskollektiv

I dessa komuniteter, vilka utgör i det närmaste självförsörjande jordbrukskollektiv, lever alltså De Huterska Bröderna än i dag (även uttrycket "kolonier" används). De lever avskilda från världen i ett tjänarförhållande till varandra och Herren. Man har en grundligt genomförd egendoms-gemenskap, vilken innefattar både produktion och konsumtion. Familjerna bor var för sig, men de har gemensamma måltider, barnpassning, tvätt o s v.

Överhuvudtaget är det ett väl organiserat socialt liv. Arbetet består som tidigare nämnts av jordbruk och en del mindre verkstäder. De manliga medlemmarna av församlingen utgör den demokratiska basen för organiseringen av arbetet. Den andliga ledaren för varje koloni benämns som "Ordets tjänare". Eftersom man bor och arbetar så nära varandra, blir det möjligt med dagliga samlingar, allt enligt NT:s ideal.

vänd!

Allting gemensamt

Barn föds och människor kommer till församlingen. Efter som man lever på ett begränsat landområde leder ökningen av invånarantalet till att församlingen, likt ett träd, "skjuter skott" och delar sig. Det går till så att man söker ett nytt landområde dit några flyttar och där bygger upp en helt ny koloni. De flesta kolonier består av ett 100-tal människor vardera. I början av sjuttioalet uppskattades det totala antalet Huterska Bröder till ca 20-25 000. Det innefat-

vistelsen i Syd-Dakota kom det emellertid till stånd en kompromiss med skolmyndigheterna. Det innebar att utomstående lärare kom till kolonin och där började undervisa barnen enligt den gällande läroplanen. För undervisningen i kristendom svarade man själva.

Den skolformen har sedan fortsatt i Kanada. Församlingen visar ibland en viss skepsis till den, vilket kan förstås mot bakgrunden av att samhället relativt öppet deklarerar att just skolan är den väg varigenom man ser en möjlighet att integrera Huteranerna med det övriga samhället.

Nu har dock den Huterska församlingsbildningen visat sig vara ytterst stabil genom tider-

niskor som verkligen varit i kontakt med De Huterska Bröderna är mycket samstämmiga i sina positiva uttalanden. Vänlighet, generositet, saktmod är några av de egenskaper som väcker både förundran och beundran.

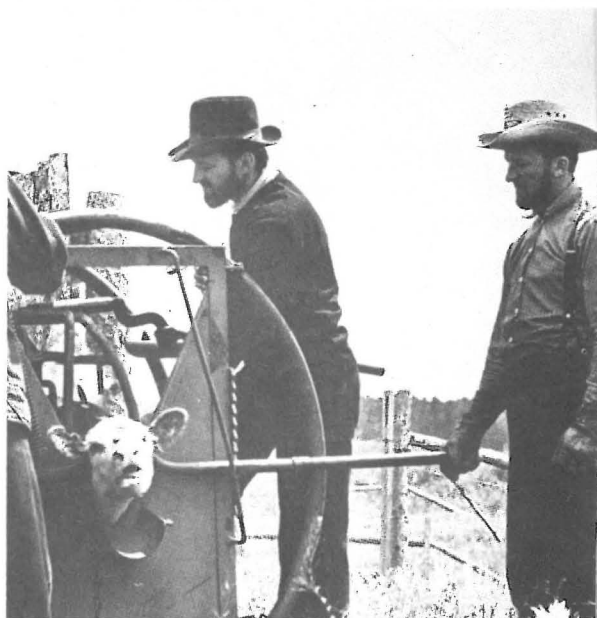
En del kristna människor skulle säkert känna sig främmande om de på nära håll fick stifta bekantskap med en Hutersk kommunitet. Deras annorlunda gudstjänstliv, de gamla traditionernas starka grepp, den ålderdomliga tyskan som allttjämt hålls vid liv i det dagliga umgänget, kanske inte skulle passa med den egna mönsterbilden av ett fulländat kristet liv. Ändå kan man inte förneka att just denna trohet och sammanhållning inför det som man

OM BARNENS KOLLEKTIVA UPPFOSTRAN

I det tolfte kapitlet av "Ein Büchlein behandlas frågan om barnens uppfostran i den kristet kommunistiska församlingen.

I sitt svar tar Peter Walpot i ganska hårt. Det heter bl a: "Ni lutheraner borde veta, att våra barn är det dyrbaraste vi äger inför Gud och att vi har den största omsorg om dem. Gud själv kommer att vittna härom på domens dag. Våra beackare borde veta, att de förvränger det sätt, på vilket vi uppfostrar våra barn. Ty vi tar medvetet hand om våra barn och ger dem en god uppfostran. Det är vår strävan att uppfostra dem till lydnad för Gud och inplantera i

Några barn sover mid dag i "kindergarten".

De Huterska Bröderna har en grundligt genomförd egenoms-gemenskap, som innefattar både produktion och konsumtion.

tar då Kanada och de tidigare nämnda staterna i USA.

Lever ett stilla liv

Man lever ett tämligen stilla liv där arbetet är en viktig del (enl. 2 Tess. 3:10). Varje ny generation tycks friktionsfritt lotsas in i gemenskapsformen. Den är helt fjärran från det högindustrialiserade och prestations-tyngda samhället i övrigt. Förutom Bibeln att hålla sig till äger man detaljerade krönikor över församlingens öden genom tiderna. Det gör att man inte bara identifierar sig med den egna gruppen i tiden, utan upplever sig ha ett historiskt arv att föra vidare. "Tänken på edra lärare, som hava talat Guds ord till eder; sen huru de slutade sin levnad, och efterföljen deras tro" (Hebr. 13:7).

Uppfostringen av barnen ägnas stor uppmärksamhet. Ursprungligen hade man egna skolor, långt före det fanns någon egentlig folkskola. Under

na. Man har levt vid sidan av mycket olika samhällen. Men frågan är om inte det nuvarande högteknologiska, med sin mer raffinerade än råa maktutövning, kanske är det hittills största hotet.

Ingen absolut isolering

Naturligtvis förekommer även sammanträffanden mellan Huteranerna och den övriga befolkningen, t ex genom handel. Den självvalda avskildheten inbegriper inte en absolut isolering från det som händer runt omkring dem. Vid de tillfällen då en broder åker till sta'n i något ärende, betraktar han sig själv som något av en ambassadör från ett annat rike. Därför kan han uppträda med värdighet och behöver varken känna sig bortkommen eller oanpassad.

Den avvikande livsstilen ger som så ofta annars en grogrund för diverse rykten. Men de män-

håller för sant och riktigt, har varit helt avgörande för att församlingsbildningen har kunnat hållas vid liv så pass lång tid.

Apg. 2:44 har inte bara gjorts till ett experiment, i stället har vi fått ett exempel som ligger helt i linje med De Huterska Brödernas målsättning och det hopp alla kristna har: att församlingen ska bli den stad på berget som inte kan döljas. □

Ur**Den tredje reformationen**

Ur *Den tredje reformationen*, del II, s 211, av Karl Kilsmo citeras här ett stycke som handlar om barnens kollektiva uppfostran sådan den bedrevs av Huteranerna. Karl Kilsmo har hämtat stycket från "Ein Büchlein", som skrevs 1558 och är en av Huteranernas tre dogmatiska huvudskrifter.

deras hjärtan en rätt moral och Guds bud.

Vår uppfostringsmetod är denna:

1. När barnen är två eller tre år tar föräldrarna med sig dem till vår kindergarten. (Obs! Huteranerna införde kindergarten före alla andra.) Här får barnen först lära sig Herrens bön.
2. Så snart detta är gjort, och barnen vuxit till mera, undervisas de i några praktiska ting. Pojkarna får lära sig läsa och skriva, och flickorna får lära sig att spinna och sy.
3. Barnen skötes om av utvalda systrar och skolmodrar. Det finns också en manlig skollärare.
4. Vid måltiderna får barnen lära sig att tacka Gud både före och efter maten.
5. Morgonbön och aftonbön hålles med barnen. Och en gång i veckan undervisar läraren barnen om ett kristet liv.
6. En syster och en assistent vakar över barnen hela nätterna.

Alexander
Solsjenitsyn
i Gulagarkipelagen

Kristen kommun i Sovjet

□ Från modern tid finns ett flertal exempel på utmanande försök att tillämpa den urkristna allting-gemensamt-tanken. En mycket märklig uppgift står den ryske författaren Alexander Solsjenitsyn för, då han i sin bok *GULAG-arkipelagen, del 1, Fångelseindustrin*, avslöjar vad som hände en rysk kommun 1929, mitt under Stalins fruktansvärda terrorregim. Bland alla strömmar av arresterade, som då släpades inför rätta anklagade för kontrarevolutionär verksamhet, fanns också medlemmar av en kommun, som hämtat sina ideal från kristna källor. Även i Sovjetunionen har alltså dessa tankar fascinerat människor. Så här berättar Solsjenitsyn, sid 57.

(1929 fängslades sålunda medlemmar av en kommun mellan Sotji och Chosta. I denna kommun var allt kommunistiskt — både produktionen och fördelningen — och så hederligt, att landet inte skulle kunna uppnå något liknande ens på hundra år; men ack, de var alltför kunniga, alltför belasta i den religiösa litteraturen, och deras filosofi var inte ateistisk utan en blandning av baptism, tolstojanism och sjundedagsadventism. Följaktligen betraktades en sådan kommun som brottslig — den kunde inte innebära lycka för folket.) På 20-talet skickades också en betydande grupp tolstojaner till bergstrakterna vid Altaj, där de bildade en kommun tillsammans med baptister. Då Kuznetsk-kombinatet började byggas försåg de det med livsmedel. Så inleddes arresteringarna — först greps lärarna (som inte undervisade enligt de statliga läroplanerna) och barnen rusade skrikande efter bilarna; slutligen anhölls samfundsledarna.

□ I Apg. 2:46 står det:

"Och ständigt var dag, voro de andräktigt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och åt med fröjd och i hjärtats enfald och lovade Gud."

I Apg. 4:32 står det:

"Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ. Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt."

Det finns ett ideal som Skriften ställer upp och det är att vara tillsammans "ständigt, var dag". Om flera bor tillsammans i samma hus kan de ständigt umgås och bedja tillsammans. Det är ett bibliska ideal att bilda storfamilj.

Idag är situationen sådan att vi för det mesta bor spridda runt omkring städernas köpcentra. Där inne har vi alltid ordnat en möteslokal, ett kultus. På söndagsförmiddagen åker vi dit för att lyssna till predikan och kanske också en och annan gång delta i en brödsbrytelse. En sådan lokal har dock inte förutsättning att bli något annat än en institution, som får fungera i stället för oss — en dålig ersättning för de ideal som Skriften ställer upp.

Vi vet att det är fel

Det är rätt bekvämt och behagligt att bara behöva tänka på att åka till lokalen. Vi slipper offret med den personliga kontakten. Vi slipper ta kontakt med människor som kanske är vrånga och vresiga och vi behöver inte lämna ut oss.

Så här kan vi hålla på år efter år, och ändå vet vi innerst inne att det är fel. Naturligtvis ska vi inte överge möteslokalen i centrum. Men idealet är inte att vi har enbart möten tillsammans.

När Paulus kom till Korint, sökte han sig till hantverkare som hade samma yrke som han. Paulus var tältmakare, gjorde tält och sålde.

Sjudande verksamhet

Idealet är en sjudande verksamhet på alla områden. Verksamheten har ju alltid med existensiella problem att göra. Vad är naturligare än att skapa verkstäder för att lösa problemen.

"Genom dessa mina händer har jag skaffat nödortfött uppehålle åt mig och åt dem som följer mig", sade Paulus.

Då de troende arbetar tillsammans skaffar man in medel till verksamheten men samtidigt umgås man också med varandra vilket skapar en atmosfär som så småningom blir ett attraktionsfält dit människor dras.

Storfamiljen tenderar bli en frälsningsfråga

"Det finns ett ideal som Skriften ställer upp och det är att vara tillsammans "ständigt, var dag"! Om flera bor tillsammans i samma hus kan de ständigt umgås och bedja tillsammans. Det är ett bibliska ideal att bilda storfamilj."

Arne Imsen om ett urkristet ideal

Låt oss övervinna de värsta hindren för att människor skall kunna fungera som normala kristna. Men kom ihåg att det krävs personliga offer. Vi behöver varandra och vara ständigt var dag tillsammans.

Om vårt arbete hindrar oss att dagligen möta nådessyskonen, bör vi ändra vår livsstil, så att vi får möjlighet möta varandra.

Frälsningsfråga

Storfamiljens vara eller inte vara är egentligen inte en verksamhetsfråga, för i takt med utvecklingen tenderar den att förvandlas till en frälsningsfråga. Till sist handlar det om huruvida vi skall överleva som kristusmänniskor. Saken gäller då hela vår existens ifråga om boende, kosthåll och resurser — allt som sammanhänger med vårt liv i den här världen.

I Matt. 6:24-26 ställer oss Jesus inför en omutlig verklighet.

"Samlen eder icke skatter på jorden, där mått och mal förstöra, och tjuvar bryta sig in och stjåla."

Mått och mal är förgängelsens ohyggliga krafter. Vad Jesus uppmanar oss till är att vi inte skall kristna materialismen. Låt oss inte samla skatter på jorden! Gör vi det kommer två ting att uppta oss helt och hållet. Dels kommer vår intellektuella och moraliska kraft, att kastas in i samlaruppgiften.

Men inte bara det. Vi kommer då också att tvingas bygga upp skyddsnät och -anordningar mot det som skulle kunna förstöra det vi samlat. Hela vår tid kommer att gå åt för en uppgift

som mer eller mindre har med vår standard, vår välfärd och vår jordiska trygghet att göra. Fackliga, sociala, religiösa anordningar måste skapas för att motverka mått och mal: förgängelsens krafter.

Det vi samlat är inte neutrala ting, måste vi förstå. Det är en del av vår personlighet, fonderade för något ändamål. Vi lade ned något syfte. Men rätt vad det är, så kommer tjuven för att stjäla och det han stjäl är vår personlighet.

Jesus säger: *"Därför säger jag eder, gören eder icke bekymmer för edert liv, vad i skolen äta eller dricka, eller för eder kropp, vad i skolen kläda eder med. Är icke livet mer än maten och kroppen mer än kläderna."*

Fåglarna som exempel

När Jesus vill peka på vad vi i stället bör göra tar han fåglarna under himlen som exempel. Han vill kalla oss till fåglarnas bekymmerslöshet.

Vad är det för planlöst liv och ekonomiskt tänkande Jesus vill uppmuntra människor till?

Nej, det handlar inte om sådant. Jesus vill lära oss prioritera. Han vill att vi först skall tänka på livet, inte maten och kläderna. Han vill lära oss prioritera det viktigaste, så vi kan höja oss över förnedringen.

Jesus sa inte: "Se på hamstern, hur han arbetar och sliter för att få ihop!" Jesus tog fåglarna under himlen som exempel. Viktigast är inte att vi har arbete, och att vi är effektiva. Viktigast är att vi lever — lever för Gud.

□□□ Länsskolnämnden i Stockholm har ännu inte kunnat fatta något beslut, då det gäller den "skolestrejkande" 13-åriga flickan Anna-Maria Carlsson i Vallentuna.

— Vi vet inte hur vi ska handla, säger länsskolinspektör Evert Lind. Vi är inte vana vid sådana här situationer. Jag vet faktiskt inte när vi kommer att fatta beslut i ärendet.

Det började — som vi tidigare berättat — med att Anna-Maria och hennes föräldrar i samråd beslutade att flickan skulle få hemundervisning enligt paragraf 35 i skollagen. Men så snart föräldrarna meddelat skolstyrelsen i Vallentuna beslutet, så tog det eld i skolherrarna. Efter några obestämda sammanträden överlämnade de ärendet till länsskolnämnden att fatta beslut. Men länsskolnämnden kunde inte heller bestämmande sig utan återsände ärendet till skolstyrelsen med hänvisning till att det var dess sak att först "godkänna hemundervisningen eller avslå den".

Efter ett nytt sammanträde beslutade herrarna i Vallentuna skolstyrelse, att föräldrarna Carlsson inte ägde rätt att bedriva hemundervisning, trots att hemundervisning är en inskriven rättighet i skollagen. Därefter delgavs föräldrarna och länsskolnämnden beslutet.

Och nu ligger alltså ärendet ännu en gång hos länsskolnämnden i Stockholm. Den ska fatta ett avgörande om vad man ska göra med de bångstyriga föräldrarna, som inte låter sin dotter gå i grund-

Anna Maria, 13, huvudvärk för skolmyndigheterna

skolan. Och hur ska man göra med flickan för att få henne till skolan? Ska hon hämtas av polis eller inte?

Men som sagt kan inte länsskolnämnden fatta något beslut utan avvaktar. Evert Lind påpekar dock att diskussioner pågår i nämnden om vad som ska räknas som enskild skola och som hemundervisning, då barn från olika familjer hemundervisas tillsammans, något som är aktuellt i fallet Anna-Maria Carlsson. Han sade avslutningsvis att den hinduistiska rörelsen Hare Krishnas hemundervisning i grupp av barn från skilda familjer av Botkyrka skolstyrelse hade räknats som "enskild skola utan lagligt tillstånd". □

Arne Björkman

Europarådet till Fälldin Är aga i hemmet straffbart?

□□□ Hur definierar regeringen aga, undrar Europarådets kommission för de mänskliga rättigheterna i en skrivelse till den svenska regeringen. Anledningen till Europarådets intresse är en anmälan från sju maranataföräldrar.

Genom lagen har sådana ting som rumsarrest, smisk på handen, luggar och nyp etc blivit uttryckligen förbjudet. Det påpekar i varje fall Justitiedepartementet klart i en upplysningsskrift, som distribuerats till samtliga hushåll i landet. I skriften citeras även bibeln under nedsättande former.

I praktiken kan genom lagen all bestraffning utmonstras ur barnuppfostran, hävdar föräldrarna. Detta strider mot deras religiösa uppfattning och syn på barnuppfostran. Lagen innebär ett frontalangrepp mot bibeln som rattesnöre.

Förbudet mot aga är allvarligt ur rättssäkerhetssynpunkt, säger föräldrarna. Eftersom efterlevnaden av lagen inte kan kontrolleras på vanlig väg uppmanas ett odemokratiskt angiverisystem, där anonyma anmälning-

ar och spioneri ingår i mönstret och där barnen ges "rätt" att vittna mot sina föräldrar.

Det är inte barnens ställning som stärks genom agaförbudet, säger föräldrarna, utan statens ställning, eftersom det är staten som genom lagen får ännu mer långtgående befogenheter att ingripa mot föräldrarna och till och med beröva dem deras barn.

I svaret till Europakommissionen bagatelliserar dock regeringen den lag man i den svenska debatten gjort så mycket väsen av. Regeringen säger nu rent ut att agaförbudet skall lämnas helt utan avseende när det gäller den rättsliga tillämpningen. Agaförbudet innebär ingen utvidgning av brottsbalken och avsikten är inte heller att påverka tillämpningen av den. En lätt kroppslig bestraffning inom familjen kommer myndigheterna inte att intressera sig för, inte ens om man lätt nyper sitt barn i örat.

Det blir nu föräldrarna som åter får kommentera regeringens svar, och det skall de ha gjort före 5 mars. □

□□□ "Hötappsrättegång" skrev Sydöstran och Nerikes Allehanda. "Missbruk av åklagarmakt" dundrade Arne Imsen i lokalradion i Karlskrona, som blev skådeplatsen för en jätteflopp i tingsrätten.

Det var Per-Arne Imsen som skulle ställas till ansvar för Maranatafolkets evangelisationsiver under våren 1979. Då blev den numera så beryktade flottbasen föremål för ett angrepp av betydligt fredligare slag än det Pjotr

Gusjin gjorde med sin atomubåt. Angriparna var alltså evangelii soldater och vapnet Andens svärd som är Guds Ord. Med sång och musik drog man i gammal stil ut på gator, torg och affärscentra för att erövra karlskroniternas hjärtan. Ordningen var god och glädjen stod högt i tak ända tills polisen kom och skapade näst intill kaos.

Inom parentes kan man väl säga att det enda som egentligen skilde sig från andra grupperns möten var

budskapets innehåll, avsaknaden av formellt tillstånd och så polisens attack mot fångarna.

Nu fick alltså händelserna ett rättsligt efterspel två år senare, då förseelsen redan hunnit bli preskriberad om den inte anmälts tidigare. Och det blev alltså en person av de många som åklagaren skulle ta i örat. Nu blev det inte så. För hans bevisföring sprack på sin egen orimlighet och de verkliga mötesarrangörernas bekännelse om sitt ansvar och inte den åtalades. Resultatet var en flopp för rättsväsendet som nu fick stå för kostnaderna för maranatavittnena som passade på att ha väckelsemöten både i lokal och på gator och torg och tackade för det ekonomiska biståndet.

Och vi håller med Arne Imsen om att det var ett typexempel på missbruk av åklagarmakt som vi inte vill vara med om. Inte ens om mötena skulle finansieras den vägen.

"Var lite generösa och låt människor sjunga och proklamera på gator och torg. Var inte så ogina och smäsinta att ni till varje pris måste stoppa allt som inte har formellt tillstånd," sa Per-Arne Imsen bl a i sitt sluttal.

Domen, som väl inte kan bli något annat än ett fullständigt frikännande, meddelas den 25 februari. □

Peter Ögren

Per-Arne Imsen i samspråk med sin advokat efter rättegången i Karlskrona.

Hötappsrättegång i Karlskrona

En vetenskapsman ser på utvecklingsläran

Den välkände vetenskapsmannen och kosmologen *Sir Fred Hoyle* har hörts av sina forskarkollegor om varför han inte tror på den konventionella synen av universums utveckling innefattande bland annat "big bang".

Händelsen har uppmärksamats av den ledande vetenskapliga tidskriften "Nature" som i sitt nummer den 12 nov. 1981 utan kommentarer har refererat Hoyles uppfattning under rubriken "Hoyles syn på evolution". Hoyle har varit en ledande förträdare för kosmologier som representerar ett stationärt universum.

Hoyle angav att han inte kan ansluta sig till den skara som tror på big-bang-hypotesen huvudsakligen på grund av två skäl som rör livets ursprung. Dels på grund av att den tid som evolutionen skulle ha krävt uppgår till flerfaldigt den tid som skulle ha förflutit enligt bigbangs uppskattade ca 10 miljarder år.

Vidare påpekade Hoyle att miljön i ett enligt big-bang adiabatiskt utvidgande universum skulle vara fientlig till uppkomsten av ordnade livsformer. I ett sådant universum borde man inte vänta sig att information uppstod spontant utan tvärtom borde befintlig information brytas ned, det vill säga gå förlorat.

Hoyle betraktar därefter de högre livsformerna som informationssystem och uppskattar

informationsinnehållet i högre livsformer motsvarande talet $10^{40\,000}$ (dvs en 1:a följd av 40 000 nollor) — representerande det unika sättet att bestämma ca 2 000 gener av vilka var och en måste utväljas från 10^{20} nukleotidsekvenser av bestämd längd.

Hoyle kommenterar sedan sannolikheten för att högre livsformer skulle ha uppkommit på detta sätt som jämförbar med sannolikheten att: "en tornado som passerar en skrotgård skulle samla ihop material därifrån och bilda en Boeing 747". Efter denna dödande kritik av big-bang hypotesen och indirekt av evolutionen medger Hoyle att de kosmologier som räknar med ett stationärt universum vilka han själv varit en ledande företrädare av, numera inte är hållbara på grund av de nya upptäckter som gjorts.

"Natures" artikel avslutas med att Hoyle säger att han inte är i stånd att förstå "biologers utbredda tvång till att förneka det som för mig synes uppenbart". Hoyles logiska slutsats av sitt förkastande av de evolutionistiska kosmologierna borde, om han vill fortsätta som kosmolog i överensstämmelse med den verklighet han studerat, vara att han bekände sig till skapelsekosmologien. Den enda kosmologi som fullständigt är i harmoni med kosmos, Guds skapelse. □

Fred Örtengen

Jag hörde Herren tala

En lördag i november befann jag i bön. Då började Herren att tala.

En pastor talade till sin församling. Under sin predikan fick han se att det hade blivit så glegt i bänkarna. Han visste att ingen hade gått.

De som var kvar undrade varför pastorn blev så tyst. I det samma ropade han att Jesus hade kommit.

Han sprang hem till de sina. Då var hans hustru och barnen borta. Han ringde till en äldstebröder. Då var även hans hustru och barnen borta. Då för-

stod de att Jesus hade kommit och de hade lämnats kvar.

Jag kan aldrig glömma de rop och tårar och de böner som kom ifrån dem.

Så kom en röst: "Det är försent!"

Det kom en djup sorg över mig, så jag kunde ej bedja eller läsa min bibel. Jag låg i två dagar. Jag hörde bara ropen, tårarna och rösten: "Det är försent!"

Tänk att en gång ha varit en levande kristen men ändå gå förlorad! Jag bävar.

Gösta Huss

Text:
Bo Metusalem
Höglander

Bibeln — Guds ord

"Himmelen är gjord genom HERRENS ord" (Ps. 33:6). "Ty han sade och det var; han bjöd och det stod där" (Ps. 33:9).

Guds ord är alltings förutsättning och ursprung. Allt vi kan se runt omkring oss i den fysiska världen finns där som en konsekvens av att Gud har talat.

Guds ord är skapande. Skriften säger oss att "världen har blivit fullbordad genom ett ord av Gud, så att det man ser icke har blivit till av något synligt" (Hebr. 11:3).

Genom hela historien möter vi Guds ord. Gud talade inte enbart då han skapade världarna och vår jord för att sedan dra sig tillbaka i tystnad, utan han talar oupphörligt. Och han talar till mänskligheten och till enskilda människor.

Guds ord och Guds uppenbarelse är intimt förknippade. Genom skapelsen talar Gud ännu. Människan är i sig själv ett Guds vittnesbörd. Men Gud talar också genom vissa människor — budbärare, profeter — direkt till enskilda människor, grupper av människor, folk eller hela mänskligheten.

Gud — som själv är evig och upphöjd över tid och rum, materia och all begränsning — talar in i tiden, i en given historisk situation på en speciell geografisk ort. Gud talar till människan om sina eviga avsikter utifrån människans situation och de rådande historiska omständigheterna. Gud "begränsar sig" för att nå människan. Guds ord är begripligt och kan förstås av vem som helst då Gud talar.

□ □ □

Skriften är Guds ord. Den är Guds skrivna uppenbarelse, nedtecknad av människor under (frälsnings-) historiens gång, inspirerad (ordagrant = inandad, inblåst) av Guds Ande till lärdom, vägledning, tröst, förmaning och auktoritet för mänskligheten och speciellt för Guds folk. "Ty allt vad som fordom har blivit skrivet, det är skrivet oss till undervisning, för att vi, genom ståndaktighet och genom den tröst som skrifterna giva skola bevara vårt hopp" (Rom. 15:4). "Det blev upptecknat till lärdom för oss, som hava tidernas ände inpå oss" (1 Kor. 10:11 b).

□ □ □

GUDS ORD är levande och kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd och tränger igenom, så att det åtskiljer själ och ande, mäg och ben; och det är en domare över hjärtats uppsåt och tankar (Hebr. 4:12). Genom Guds ord väcks människan till insikt om sin hopplösa situation som syndare inför Gud. Genom Guds ord nås hon av erbjudandet om frälsning, befrielse och frigörelse ifrån synden, skulden och dess konsekvenser, och genom Guds ord kommer Kristus henne till mötes som Frälsaren och förmedlaren av denna Guds nåd — ja han är själv Guds ord personifierat. "Och Ordet var kött och tog sin boning ibland oss..." (Joh. 1:14).

Genom Guds ord omdanas och förvandlas människan och tar emot Jesus som HERRE. Guds ord är kraften som återigen skapar och förvandlar syndaren till ett Guds barn. "I som ären födda på nytt, icke av någon förgänglig säd, utan av en oförgänglig; genom Guds levande ord, som förbliver (1 Petr. 1:23).

Efter pånyttfödelsen och frälsningsupplevelsen är GUDS ORD den absoluta auktoriteten för den enskilde, liksom för trons folk. Nu älskar hon, söker, lyssnar till och böjer sig ödmjukt inför Guds ord, då det kommer till henne genom skapelsen, Skriften, eller Kristi ord — förkunnelsen och undervisningen!

*Guds ord som en klippa
i väl och i ve
Står fast om än bergen
de vika.*

"Himmel och jord skola förgås, men mina ord skola aldrig förgås" (Matt. 24:35).

Bo M Höglander

forts. fr. sid. 9

SANNINGEN...

Därför ställde sig vetenskapen avvisande till hans hypotes. Så småningom glömdes den bort tills en dag...

En dag 1925 fann arkeologerna "Stjärnkalendern från Sippar". När den tyske forskaren Schnabel tolkade kilskriftstexten på den gamla lertavlan fann han en beskrivning om att planeterna Jupiter och Saturnus skulle mötas i sina banor år 7 f Kr.

"Berlinplanetavlan" är en annan upptäckt. Den är en förteckning över de planetrörelser som skulle ske under åren 17 f Kr till 10 e Kr.

Dessa bögge fynd gav astronomerna svaret på den stora frågan om antikens vise stjärntydare kunde beräkna stjärnornas kommande ställning flera årtionden i förväg.

"Stjärnkalendern" anses vara

utförd på observatoriet vid Euf-rat i Babylonien. Man vet också att stjärntydarna där med spänning såg fram emot konstellationen Jupiter-Saturnus. De ansåg att då dessa två planeter möttes i en viss stjärnbild, så skulle "den yttersta tidens härskare" födas i Israel. Och på våren år 7 f Kr möttes alltså de två planeterna i just den stjärnbilden.

Vi kan tänka vad vi vill om både "de vise männen" och "Betlehemsstjärnan" och alla andra vetenskapliga upptäckter, som bekräftar Bibelns berättelser. Men personligen tror jag att Gud håller på att uppenbara sanningen även med vetenskapens hjälp. Många människor är idag svårt indoktrinerade i materialism och ateism. Kanhända de människorna behöver "vetenskapliga bevis" för att rubbas i sin dryga självbelåtenhet. □

forts. fr. sid. 13

HOMO...

handla den här frågan i tidningen oavsett om du ställer upp eller inte och vi vill naturligtvis ge dig tillfälle att ge din egen syn på vad som har hänt, både i Malmö och på andra platser. Och rent principiellt också, i frågan om den homosexuella rörelsen. Men du vill inte ta vara på det tillfället?

BR: Jag tycker att du borde ha förstått det nu vid det här laget.

MR: Nej, jag vill bara göra klart alltså...

BR: Jag vill söka mina egna vägar, själv bedöma var jag vill kanalisera ut mina synpunkter i de här frågorna och dom kommer icke att på något vis gå via Radio Maranata eller tidningen Midnattsropet.

MR: Nehej.

BR: Jag har nämligen lyssnat på Radio Maranata förra veckan.

MR: Jaha. Ja just det. Då får det stå som ditt svar då?

BR: Det får det gärna göra, ja.

MR: Tack skall du ha.

BR: Tack skall du ha.

Antingen styras eller tystas

Och med det svaret stod det klart att debatten alltså antingen skulle styras eller tystas. Något annat alternativ kunde i vart fall inte Bengt Roslund tänka sig.

Också med den här "intervjun" stod det klart att händelserna i Malmö bildar en närmast kuslig parallell till utvecklingen i Norge och händelserna i Oslo i samband med temadagarna om homosexualiteten som ett tidstecken. En skrämmande upprepning med alla komponenter allt ifrån demonstrationerna och angreppen som satte mötesfrihet, religionsfrihet och åsiktsfrihet ur spel. Den inflammerade debatten i massmedia. Fördömanden från liberala krafter och dignitärer inom fri- och statskyrkan (det är bara bannbullen från den svenske ärkebiskopen som fattas för att det skall bli identiskt med Norge där ärkebiskop Aareflot dömde ut maranatafolket). Anonyma hot om repressalier av olika slag. Men den sidan är alltså inte den homosexuella rörelsens eget skyddshelgon i Malmö, Sankt Roslund, beredd att kommentera.

Vi fick dock en kommentar från Arne Imsen som förklarade att reaktionerna blir så våldsamma därför att: "Samhället har steg för steg backat för de här rörelsernas allt fräckare krav. Men så kommer nu vi och sätter en käpp i hjulet med vår oppositionsrörelse och går rakt emot deras planer. Då återgår dessa grupper till det primitiva stadium som egentligen är deras rätta och naturliga element men som dom lyckats dölja tack vare samhällets skydd."

Familjen Dahlin sjunger gärna tillsammans. Foto: Reino Jillker.

Björn Dahlin:

Jag var fylld av hat

forts. fr. sid. 3

och nästan rädd blev den tappre krigaren när blodet inom några sekunder upphörde att spruta. Efter diverse vedermödor lyckades han sedan ta sig tillbaka inom hörhåll för andra jägare, som hjälpte honom till sjukhus.

— Och där låg jag, efter det att jag förklarat för mitt värdfolk att jag skulle läsa bibeln om jag hamnade på sjukhus! Och jag började läsa bibeln och fann den allt mera intressant.

Efter sjukhusvistelsen sökte sig Björn till en bibelskola och fann en pingstförsamling där han fick vägledning. Han blev frälst, döpt och andedöpt. Han upplevde hur Gud gav honom förmåga att känna, gråta och älska. Han blev en helt ny människa.

Björn blev kvar i församlingen. Han fann den älskliga, unga kvinna som efter tre år blev hans hustru. De har nu två rara, väluppfostrade flickor.

Björn kom aldrig till Guatemala för att tjäna mycket peng-

ar på att lära folk döda. Men han blev otroligt rik: Han fick ett nytt liv med en sådan kraft att han kan förmedla det till andra människor. Han dödar inte längre — han förmedlar liv!

Kallelsen

I samma ögonblick som Björn upplevde sitt andedöp, fick han en oerhörd nöd för Sveriges folk. Det var medan han gick bibelskolan. Dagen efter gick han direkt till rektorn och sa att han var tvungen att åka till Sverige och vittna om Jesus. Den här rektorn var en klok man, och lugnade ner honom litet genom att ställa några frågor om Björns bibliska kunskaper. De var ju fortfarande ganska luddiga, och Björn förstod att han kanske behövde bli lite mer befäst i tron och kunskapen innan han drog iväg.

Det här var 1971, och sedan dess hälsade han på i Sverige vartannat år. Och kallelsen att flytta hem igen klarnade och mognade efterhand. Under ti-

Midnattsropet 1982

Glöm inte betala in prenumerationsavgiften för i år!

den var Björn väldigt aktiv i sin församling i Amerika. Den har fyrdubblats från att ha varit en grupp på ett tjugotal människor. Det är en stadigt växande, livaktig församling. Björn växte in i en uppgift som självårdare och herde där.

1978 var Björn i Sverige över julen. Han hade förberett resan noga: han hade med sig traktater som han gjort i Amerika. Han satt och plitade å, ä och ö-prickar för att kunna trycka dem på svenska. Så gick han i Stockholm och delade ut dem. Och nöden för fosterlandet och i synnerhet Stockholm upplevde han nu rent av som en fysisk börda. Fylleriet, håglösheten och livsledan skrek från varje område i huvudstaden.

Gjorde slag i saken

Förra året kom en av de större bildtidningarna i Sverige att göra ett reportage om den tuffe Vietnam-soldaten som blev pastor. "Jag ska bli missionär i Sverige!" skrek en kraftig rubrik bredvid ett foto av Björn iförd skrynklig, terrängfärgad soldatmössa, cigarett i munnen och i full färd med att ladda sitt gevär under Vietnams sol. Denna hans öppna bekännelse i en svensk tidning blev naturligtvis också en utmaning. Björn måste göra slag i saken.

— Den tionde maj åker vi till Sverige, sa han till Sherrie. Hon svarade väl inte så mycket, men började förbereda sig. Det var förstas inte så lätt för henne, som var född i en trygg småstad och aldrig varit skild från sitt hemland, sin släkt och hemförsamling förr. Men unga Sherrie har hela sitt liv velat följa Jesus. Hon har hjälpt till med städning och barnarbete i kyrkan hemma, och fostrats i tjänsten. Och i sitt äktenskap med Björn har det för henne heller aldrig varit fråga om annat än att tjäna Jesus.

Så kom det sig att Björn kom till Sverige med en fin familj och en bedjande församlings välsignelse och förböner. Vilken kontrast mot den dagen han åkte! Ensam, hatfylld och hård, med önskan att få utlopp för de destruktiva krafter han bar i sitt väsen. Men livets krafter är starkare än dödens! Det är Björn Dahlin med hela sin familj ett starkt vittnesbörd om.

Hela familjen

Efter ett par veckor i Sverige kom Björn en söndag förmiddag till Brosalen. Vi hälsade och kände omedelbart den där oförklarliga gemenskapen man får genom att vara ett i anden. Björn kom igen, och då med hela familjen. De vittnade och

sjöng. Sherrie spelar piano och sjunger tillsammans med Björn som vittnar på ett enkelt och direkt sätt, med den tyngd som bara den får som upplevt det han talar om. Och naturligtvis vill vi presentera dessa kåra nyfunna syskon för Midnattsropets läsare.

När vi kom till deras lilla lägenhet, fick vi först i blickfång ett antal stora amerikakofferter som stod uppstaplade i den lilla hallen. Har man bara ett rum, så finns inte plats för så mycket mer än sängar till fyra personer. Men vi hälsades välkomna av en glädjestrålade Sherrie, och satte oss i soffan att samtala.

Habegär

— Den här lägenheten har vi fått av Gud, förklarade Björn trosvisst. Det är kusligt med den materialistiska anden som härskar i Sverige. Man blir så påverkad. Den kommer in överallt — jag tror den kommer balkongvägen! Jag kan stå ibland och titta efter bilarna som kör på gatan utanför. En sån där skulle jag ha! Begäret kommer. Och så har vi pratat om en större lägenhet. Men Gud har satt oss här. Och pengar vi annars lägger ut på bättre bostad, kan gå till att hjälpa någon stackare därute på gatan.

— Det är fruktansvärt med statusjakten. Vi ska ha det bättre och bättre och bättre. Det är något inom oss som liksom automatiskt driver fram begäret.

— Sverige är hårdare och kallare än miljön därborta. Det sociala systemet är så fruktansvärt. Människan behöver ingen hjälp. Svenskar som talar om Amerika får sina informationer antingen genom filmer eller rapporter från storstäderna. Men faktum är att jag har sett mer elände i Klarakvarteren här i Stockholm sedan jag kom till Sverige än jag sett under hela min tid i Amerika. Annars märker man att Amerika, liksom Sverige, bryts sönder på grund av att familjebanden löses upp. Tron på Gud försvinner mer och mer.

— Och nu har du en vision för väckelse i Sverige?

Björn satt tyst en liten stund och funderade och log litet efter frågan. Så kom svaret:

— När jag lämnade bibelskolan efter tre år, hade jag väldiga drömmar om att bli stor predikant med stort namn i stora kyrkor i hela Amerika. Men det där har Gud tagit ur mig. Gud vill hellre ha en hungrig själ än en hel kyrka full med ljumma, självbelåtna kristna. Jag har så många gånger gjort misstag och inte förstått hur viktigt det är att arbeta med en människa. När jag har fått kontakt med en människa, måste jag fortsätta att arbeta med honom. Vi måste lära oss att inte ge upp.

Vi måste få en vision

Jag har sett många tuffa, hårda karlar. Skogsarbetare som super och lever rövare. Jag har

tänkt att såna kan inte bli frästa. Men så talar Gud till mig: "Du ska inte titta på dem som de är nu — du ska se dem som de är i församlingen; på predikstolen, som gatuevangelister". Om man inte har en vision, så blir man förstörd. Då dör man, andligen. Man måste få en vision.

Uppfinningsrik kärlek

Vi bröt upp från Björns och Sharis gästfria lilla hem, med en känsla av att vi fått vara med om en dyrbar lektion i evangelisation. Och vi har i vardagen sett Björn praktisera det han talade om med oss. I sitt lilla hem har familjen berett plats för utslagna människor. Kärleken är uppfinningsrik! Björn satsar tid och kraft. Ett exempel: I barnslig tillit till Gud, gick Björn ut och sökte ett par glasögon som en man tappat — i princip var som helst i Stockholm. Men Björn bad till Gud, och Gud grep in. Han fann glasögonen, och återvände hem med dem till en tacksam man, som förstod att han var föremål för Guds omsorg.

Björn och hans familj kom gudasända till oss, och vi har verkligen upplevt välsignelse av gemenskapen. Björns smittande evangelisationsnit är inspirerande, och vi är tacksamma för den lärdom vi får ta av föredömet. En Guds soldat — en krigare som förmedlar liv!

Björn Dahlin vittnar om sitt dramatiska liv för gripna åhörarskaror under Maranatas konferens på Gärdshyttans gård sommaren '81. Foto: Reino Jilkker.

till män och kvinnor med resning och hållning. Då måste vi också lägga av alla de onda vanor, som vi lagt oss till med. De har så många anknytningspunkter i vårt fallna väsen, och därför underminerar de vår tro och vårt andliga liv.

Vi inbillar oss ibland också att vi måste veta så enormt mycket och lära oss så många saker och ting. Därför tror vi att alla informationer som vi behöver, måste vi skaffa oss genom den profana pressen eller genom andra massmedia.

Ibland köper vi en veckotidning, andra gånger någon annan tidning. Till slut har vi en hel bunt med tidningar, som vi läser och inbillar oss att vi blir allt klokare av.

Sanningen är den, att ju mer vi läser, desto mer ineffektiva, dumma och avtrubbade blir vi. Vi kan se på TV så mycket att vi börjar gå omkring och se ut som en TV-skärm i ansiktet. Faktum är, att vi blir likt alltsammans vi umgås med, både i språk och i sätt. Vi kan läsa saker och sedan upptäcka, att vi börjar identifiera oss med det vi läser, med miljön och med människorna. Vi tar efter deras ord, deras liv och deras hållning. Vi skaffar oss nya ideal utanför.

I bibeln står det: Se på Jesus! Börjar vi i stället leva ut vårt gudsliv, har det fortplantande verkan, så att andra också börjar leva ut sitt gudsliv. Då blir det liv och rörelse ibland Guds eget folk. Genom att alltfler människor sätts i brand, så växer också nåden.

Vad vi behöver är att lära känna Jesus och bli lik honom. Därför måste vi lägga av oss allt som är oss till hinder, d v s vi måste se till att vårt sinne inte är så överbelastat och fyllt med så mycket oväsentligt att där inte blir rum för Andens uppenbarelse. Skall vi bli fyllda av Anden, måste Gud först tömma oss på allt vårt mänskliga innehåll, våra idéer, tankar och

förutfattade meningar.

Vilka medel använder då Gud, när han fostrar för ett sådant ändamål? Gud är enormt omodern, därför att han använder aga. Han frågar icke om det är pedagogiskt eller psykologiskt försvarligt att aga sina barn. Gud använder riset. Att vara glad och jubla är inte alla gånger tecken på att man är rätt inför Gud. Tecknet på att man är en äkta son, är att man får stryk.

Vad Gud måste är att leda oss fram till den punkt, då vi erkänner sanningen och bekänner vår synd som den är. Ända tills vi kommer fram dit, agar han oss.

Gud vill ha fram en karaktär som i första hand icke skall passa på jorden utan som skall passa i himmelen. När vi kommer hem dit, skall vi inte komma med en mängd defekter i vårt väsen. Vi skall inte vara vildvuxna och otyglade utan fostrade av samma nåd, som frälste oss i pånyttfödelsens under. Den som icke vill underordna sig andarnas fader, kommer aldrig in i himlen.

Gud går icke ut och tuktar Satans barn på det sätt som han tuktar oss. Vi kan frestas att se på människor och säga: "O, vad bra det går för dem. Se på deras ekonomi, se på deras studier och framgångar på alla områden!"

En ung man

Jag kan berätta om en ung man, som hade en villa i sin ägo. Utanför sitt hus hade han också en trädgård. Ett faktum var, att hans trädgård inte såg så där särskilt välskött och vacker ut. Hans grannar pekade på den och sa lite förebrående; "Tänk, att han skall vara kristen!" Faktum var, att just av den anledningen, att han var en kristen så var trädgården som den var.

Det gick några år, och mannen flyttade hem till Herren. Då visade det sig, att visserligen var det sant, att han inte hann

göra så kolossalt mycket åt sin villa och sin trädgårdstappa här på jorden, men han gjorde något som grannarna inte gjorde: Han bad till Gud. När han sedan flyttade hem, så kom vittnesbördet om honom. Han hade satt ett djupt och varaktigt spår i människornas liv. Mannen hade gått till mötena och varit med i församlingens arbete. Det var inte frågan om försumlighet, att han inte hade gjort så mycket åt sin trädgård, utan det var brist på tid. I valet av två ting, ville han först och främst tjäna Gud. Han sökte först Guds rike, och allt det andra fick komma i andra hand.

Min älskade vän, tag icke den kortsiktiga vägen, den väg man kan vinna framgång lättast! Låt oss inte exponera och exploatera våra gåvor! Låt oss inte bry oss om att världen ibland bejublar eller ibland belackar oss, och låt inte ljumma kristna bli ett hinder i vår andliga utveckling. Låt oss inte se på världen, även om vi skulle få pengar, göra karriär och ha framgång. Det är en lättköpt framgång. Låt oss se på Jesus och välja på samma sätt som Jesus gjorde.

Vi kan läsa om Jesus, att han i stället för att ta den glädje som låg framför honom, utstod korsets lidande. Han beträdde smärtornas väg och fostrades till lydnad. Det finns en framkomlig väg och det är korsets smala väg. Kortsiktigt såg det ut som om vi förlorade allt, men i realiteten vann vi allt.

Låt oss följa Jesus! Låt oss inte skaffa oss ett eget litet lyckorike, på sidan av Guds vilja! Låt oss lägga av allt som är till hinder, för att vi må komma framåt på Guds väg! Låt oss viga våra liv i helig tjänst åt en Frälsare som köpt oss utan prutmän och kompromisser! Låt oss inte se på de religiösa i tiden och frestas till eftergifter! Låt oss inte följa minsta motståndets lag och bli religiösa medelmåttor! Låt oss i stället se på Jesus och fullborda vårt lopp i gemenskap med honom! □

väsentligen motsvarar vad barnet kan få genom att delta i grundskolans utbildning.

Men enskild utbildning enligt denna paragraf avses sådan utbildning som anordnas av föräldrar för egna barn. Sammanföres barn från två eller flera familjer till gemensamma utbildning åger denna paragraf ingen tillämpning.

Minst en gång årligen skall skolstyrelsen kontrollera att barn som deltar i enskild utbildning får godtagbar utbildning och att dess situation i övrigt är tillfredsställande.

Är så inte fallet skall skolstyrelsen förelägga barnets föräldrar att avhjälpa bristerna. Om föreläggandet inte följs får skolstyrelsen återkalla godkän-

nandet av utbildningen."

Det är nu utbildningsdepartementet som slutligt avgör om och hur hemundervisningsparagrafen skall förändras. Regeringen kan dock få stora problem med hur den skall stoppa föräldrarna utan att handla emot sina internationella åtaganden. Sverige har ju förbundit sig att respektera föräldrarnas rätt att fostra barnen efter sin religiösa övertygelse. Bland svenska tjänstemän och politiker är i varje fall toleransen mot religiöst avvikande inte särskilt imponerande, kanske ett nationellt lyte sedan enhetskyrkans dagar. De vill tydligen inte fatta att möjligheten till hemundervisning faktiskt är en föräldrarättighet, som måste värnas, om landet fortfarande vill bli betraktad som en demokrati i västerländsk mening. □

da sin ära i detta avseende, med några allmänkonserveriva kapitalistkrafter i västerlandet, eller någon annanstans, där de bröstar sig. Just sådana företeelser: kapitalistisk indignation mot kommunisterna, särskilt när den har religiöst förtecken, utgör nämligen något av det drygaste giftet i denna bägare.

Där är det snarare på sin plats, att vi som tror på Kristus i icke-kommunistiska länder, gör upp med all kapitalistisk belastning, och tar Nya Testamentets kristendom på allvar, med den utomordentliga kommunism som finns där.

Tills vidare är det dock svårt att uttala sig för bestämt och kategoriskt. Jag är medveten om att jag har givit mig in på

farliga områden med denna artikel. Den som vill kritisera må dock betänka att det är inte bara med artikeln jag har gjort det, utan med mitt liv också.

För att i möjligaste mån undvika missförstånd vill jag ytterligare understryka att jag *inte* har för avsikt att ge några datum och/eller tidsbestämningar med denna artikel.

En sak är uppenbar: Jesus kommer snart. Och då ska alla mänskliga planer, spekulationer och önskedrömmar grundligt utplånas, och överträffas!

Till dess får vi göra vad vi kan för att människor ska bli lärjungar. Min avsikt med denna artikel är att *detta* ska ske. ■

ANSLAGSTAVLAN

När? Var? Hur?

när jag kontakt med församlingar och grupper i landet. Här är en sammanställning av:

- **Radio Maranatas sändningstider**
- **Mötestider**
- **Övrig verksamhet**

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, Gäa Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter)

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 8.45 • Tors 8.30 - 9.45, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30 - 21.00 • Lörd 22.30 - 23.00 • Sönd 23.30 - 24.00

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Månd 23.00 - 24.00 • Tisd 14.00 - 15.00 • Lörd 20.30 - 21.30 • Sönd 10.30 - 11.00, 17.00 - 17.30

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65 - 8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimsstem** hotell, Klara Toner bok- och musikshop, **Studio** för närradio, **Pilgrimsboden** second-hand shop
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, 161 57 Bromma
Telefon: 08 - 37 49 00, 37 58 31

PILGRIMSHEN

i Stockholms city
5 min från Centralen
BO BRA * ÅT GOTT
i lugn och trivsamt miljö
rök- alkohol och drogfritt

Gamla Brogat. 27
Tel. 08-23 52 30

MALMÖ

Mötestider: Fred 19.30, Folkets Hus Nobeltorget
Malmö • Sönd 11.00 i Ekeby

Besöksadress: Truedstorp S 28, 260 51 Ekeby
Telefon: 042/77 682

Postgiro: 58 32 01 - 9

Radio Maranata, 90,2 MHz: Onsd o. fred 10.00 - 11.00 Tisd o. torsd 19.30-20.30
Telefon: 040 - 15 77 71

Bellevuebageriet, närbutik, servering, Geijersg. 55, Malmö
Telefon: 040 - 15 77 77

Bellevuetryckeriet: Vittskovleg. 19 Malmö
Telefon: 040 - 15 77 77

OFFENSIV

i Stockholm

2-4 mars, 8-11 mars

- Evangelisation
- Väckelsemöten
- Seminarium
(aktuellt om församlingen och rättsutvecklingen i samhället)

Lokal: Gamla Bro, Gäa Brog 27
Tel: 08 / 23 52 30

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping eller Storfamiljen, Kortebovägen 49, 564 00 Bankeryd

Telefon: Park Hotell, 036 - 11 19 95, Storfamiljen, 036 - 787 49

Radio Maranata, 98,5 MHz: Månd 19.00 - 19.45, Tisd, tors, fred, sönd 20.30 - 21.30

På turkiska: Onsd 20.30 - 21.00 • Lörd 19.00 - 20.00
Telefon: 036 - 12 12 08

Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping
Telefon: 036 - 11 19 95, 11 19 96

Välkommen att bo på

PARK HOTELL

Kyrkogatan 6, Jönköping
(Mitt emot Rådhuset)

Enkelrum 95:-
Dubbelrum 135-145:-
Rök- alkohol- och drogfritt!

Tel. 036 - 111995, 111996

Vårkonferens i Örebro

5 - 7 mars 1982

Fredag 5:e mars

Kl. 16.00 Väckelse o. opinionsmöte
Kl. 19.30 Väckelsemöte

Lördag 6:e mars

Kl. 11.30 Möte på Stortorget
Kl. 16.00 Informationsmöte
Kl. 19.30 Väckelsemöte

Söndag 7:e mars

Kl. 11.00, 15.00 och 19.00 Väckelsemöten

Mat och logi kan ordnas genom församlingen.

För närmare information, skriv till:

Maranata-församlingen
Järntorgsgatan 7
703 61 Örebro

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Järntorgsgatan 7, 703 61 Örebro eller Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium på Järntorgsg. 7 • Lörd 19.30 Bön på Humlegården • Sönd 11.00 på Humlegården, 18.00 Väckelsemöte på Järntorgsg. 7 (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehand)

Postgiro: 37 50 50 - 2
Telefon: 019 - 964 97

Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19

ESKILSTUNA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Sönd 19.30 Väckelsemöte • Västra Storgatan 3

Adress: Björkdahlsvägen 5, 633 69 Eskilstuna
Telefon: 016 - 257 40

Radio Maranata, 92,7 MHz: Månd - fred 09.00 - 10.00, Månd o. onsd 20.00 - 21.00

Postgiro: 88 88 56 - 2
Telefon: 016 - 25 740

Nytt & Begagnat, Gillbergavägen 25, Eskilstuna

LINKÖPING

Post- och besöksadress: Jacobslund,

590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 - 3

Telefon: 013 - 635 00

UMEÅ

Postadress: Box 238, 901 05 Umeå

Radio Maranata, 89,8 MHz: Månd 8.30 - 9.30, 20.00 - 21.00, Tors 20.00 - 21.00, Sönd 12.30 - 13.30
Telefon: 090 - 19 11 44

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bön • Torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30, Sönd 15.00 Väckelsemöten

Post- och besöksadress: Lilla Rivorfjordsgatan 3, 317 23 Göteborg

Postgiro: 41 43 63 - 2
Telefon: 031 - 53 72 76

Radio Maranata, 94,9 MHz: Tisd o. tors 12.00 - 13.00, Onsd 22.00 - 23.00, Fred 19.30 - 20.30, Lörd 16.30 - 17.00

Telefon: 031 - 22 52 80

Pilgrimshem, Lilla Rivorfjordsg. 3, 317 23 Göteborg
Telefon: 031 - 53 72 76

GÄRDSHYTTAN

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium

Post- och besöksadress: Gårdshyttans Gård, 696 02 Hammar

Postgiro: 43 29 81 - 9
Telefon: 0583 - 707 00, 707 62 (kontoret)

Pilgrimshem, Gårdshyttans Gård, 696 02 Hammar
Telefon: 0583 - 707 00

SANDVIKEN

Radio Maranata, 90 MHz: Tisd o. tors 19.00 - 20.00
Telefon: 026 - 25 28 18

OSLO

Mötestider: Tisd o. torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Väckelsemöte • Sönd 11.00 Pred, 19.00 Bön

Post- och besöksadress: Maridalsveien 323 C, Oslo, Norge

Telefon: 00947 - 222 82 80

Pilgrimshem, Maridalsveien 323 C, Oslo
Telefon: 00947 - 222 82 40

■ ■ ■

Med sömn betecknas människans naturliga tillstånd, själens djupa sömn, i vilken Adams synd har försänkt alla hans efterkommande, den likgiltighet, maktighet och slöhet, den okunnighet om sitt verkliga tillstånd, i vilken varje människa kommer till denna värld och sedermera fortsätter, till dess att Guds röst väcker henne.

De som sover, de sover om natten. Människans naturliga tillstånd är ett tillstånd av ytterligt mörker, ett tillstånd, vari mörker övertäcker jorden och töcken folken. Den arme sovande syndaren må ha hur mycken kunskap som helst om andra ting, om sig själv har han dock ingen kunskap, i detta hänseende har han ännu inte fått kunskap på ett sådant sätt som han borde ha.

Han vet inte att han är en fallen ande, vars enda uppgift i denna värld är att återställas ifrån sitt fall

sitt hjärta, den som är okunnig både om sin sjukdom och om det enda läkemedlet för denna, den som aldrig blivit manad eller aldrig lagt märke till att Guds röst manat honom att undfly den tillkommande vreden, den som ännu aldrig sett att han är i fara att förtäras av helvetets eld, och som aldrig ur djupet av sin själ ropat: "Vad skall jag göra för att bli frälst?"

Vakna, du evige ande, ur din dröm om jordisk lycka! Har inte Gud skapat dig åt sig? Då kan du inte finna vila, förrän du vilar i honom. Vandrare, vänd åter! Fly tillbaka till arken! Detta är inte ditt hem. Tänk inte på att bygga tälthyddor här! Du är blott en främling, en pilgrim på jorden. Ditt liv är blott en dag. Om ett ögonblick slungas du in i en tillvaro som är oföränderlig. Det brådskar. Evigheten står för dörren. Evigheten beror av detta ögonblick. En evighet av lycka eller en evighet av elände.

VAKNA UPP!

— du som sover —

och att återvinna den likhet med Gud, som han i skapelsen erhållit. Han inser inte nödvändigheten av det enda nödvändiga, nämligen den fullständiga inre förvandlingen, den nya födelsen... vilken är begynnelsen till den fullkomliga förnyelse, den helgelse av ande, själ och kropp, utan vilken ingen får se Herren.

Fastän han är full av allehanda sjukdomar, föreställer han sig dock att han äger fullkomlig hälsa. Fastän försänkt i elände och slaveri, drömmer han dock att han är lycklig och fri. Han säger: "Frid! Frid!" under det att djävulen såsom en stark man, fullt väpnad, är i full besittning av hans själ. Han fortsätter att sova och njuter av sin vila, fastän dödsriket sätter sig i rörelse för att möta honom och den avgrund, från vilken ingen återvänder, har öppnat sitt svalg för att uppsluka honom. En eld upptändes runt honom, utan att han vet därav, ja, den förbränner honom, och han lägger dock inte märke därtill.

Med en sovande förstår vi alltså — Och Gud giv, att vi alla måtte förstå det — den syndare som trivs i sina synder, den som är nöjd med att förbli i sitt fallna tillstånd, att leva och dö utan Guds avbild i

Har du upptäckt ödsligheten inom dig? Känner du, vad det är som brister dig? Är du i anden fattig? Känner du sorg inför Gud och vägrar att låta trösta dig? Har den förlorade sonen kommit till besinning och finner han sig fördenskull med jämnmod i att anses ha mist besinningen, av dem som fortfarande fyller sin buk med de fröskidor han har lämnat? Är du villig att leva i Kristus Jesus? Och lider du förföljelse därför? Säger människorna sanningslöst allt ont om dig för Människosönens skull?

O, att ni måtte i alla dessa frågor höra den röst som uppväcker de döda, och känna den ordets hammare som sönderkrossar berg! I dag, om ni får höra hans röst, må ni icke förhärda edra hjärtan. Vakna upp, du som sover den andliga döden, så att du inte insomnar i den eviga döden!

Förnim ditt förlorade tillstånd och stå upp från de döda! Lämna dina forna följeslagare på syndens och dödens väg! Följ du Jesus och låt de döda begrava sina döda! Låt frälsa dig från detta vrånga släkte! Gå ut ifrån dem och skilj dig ifrån dem och kom icke vid det orent är! Då skall Herren taga emot dig. Kristus skall lysa fram för dig.

John Wesley anno 1742